

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

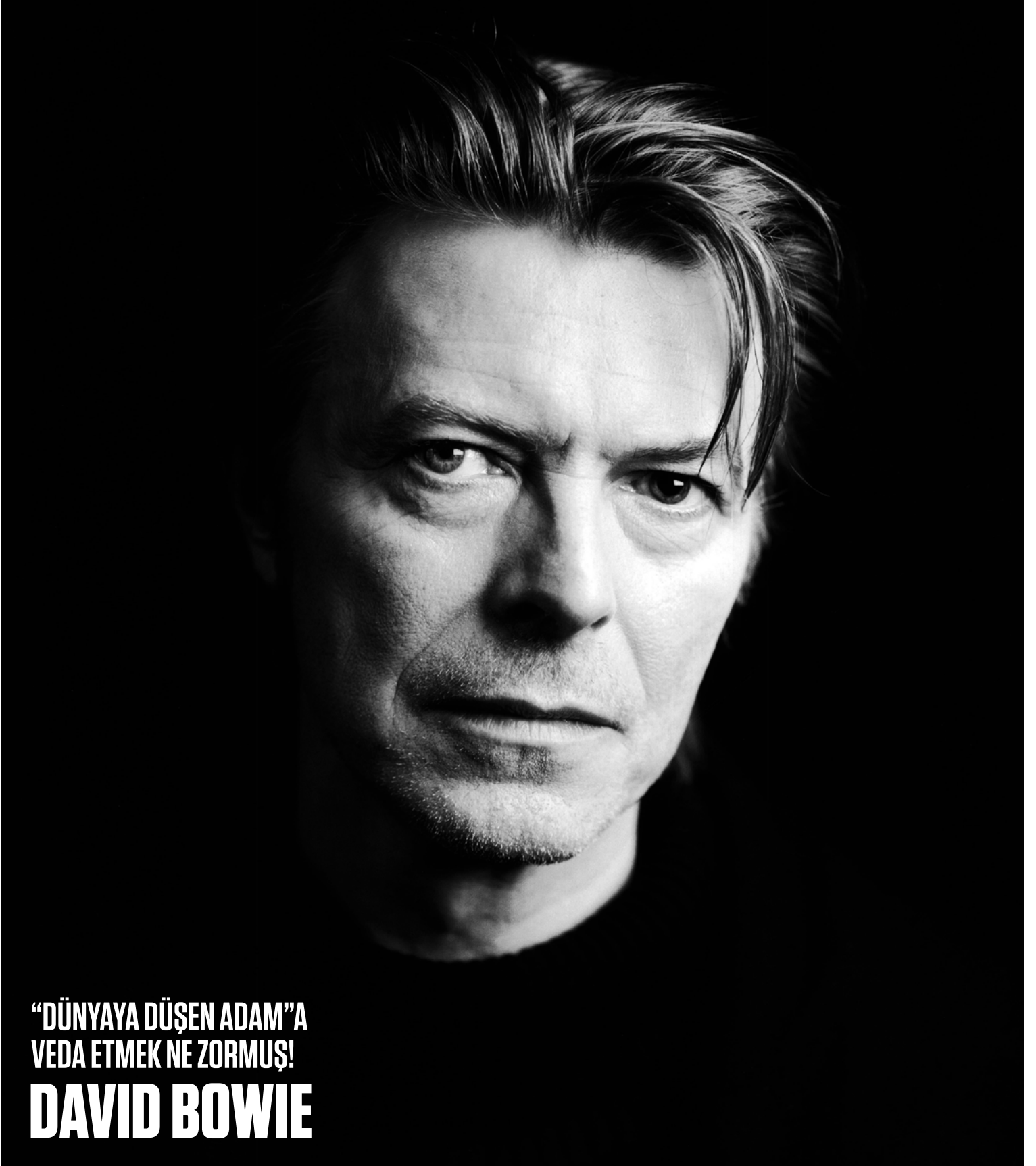
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“DÜNYAYA DÜŞEN ADAM”
VEDA ETMEK NE ZORMUŞ!
DAVID BOWIE

İ 2016 ALTIN KÜRE ADAYI

★★★★★
THE GUARDIAN

★★★★★
TIME OUT

Berlinale
Gümüş Ayı
65. Uluslararası
Berlin Film
Festivali
Jüri Büyük Ödülü

★★★★★
THE FILM STAGE

★★★★★
PARIS MATCH

“BİR KLASİK OLARAK SİNEMA TARİHİNE GEÇECEK”

65. Berlin Film Festivali Jürisi

OSCAR® ADAYI “NO”NUN YÖNETMENİNDEN

THE CLUB

BİR PABLO LARRAÍN FİLMİ

15 OCAK'TA SİNEMALARDA

patwa

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantex.org>

FUNNY BALLOONS

fabola

fabola

m3

MESELENİN ÖZÜ

GEÇEN SAYIMIZDA BU SAYFADA NETFLIX'İN ABONELİK SERVİSİNE TÜRKİYE DAHİL 90 ÜLKEYİ DAHA DAHİL ETMESİ ÜZERİNE BİR YAZI YAYIMLADIK. NETFLIX'İN 2014'TE FİZİKİ OLARAK GELMEK İSTEMESİNE RAĞMEN BUNUN NEDEN MÜMKÜN OLAMADIĞINI AÇIKLADIK. İNTERNET yasası, RTÜK kanunu, sansür kurumunun yarattığı tıkanıklık ve otoritenin aklına estikçe zırt pırt interneti yavaşlatmasından bahsettik. Türkiye'de internetteki içeriğin ücretlendirilmesi sorunlarını, gerektiğinde insanların 1 lirayı bile bu uğurda gözden çıkarmadıklarını yazdık. Konu tabii ki 'torrent' meselesine gelecekti. Torrent, tüm dünyanın bir gerçeği ve ülkemizde de yaygın olarak kullanılmakta.

Bu konuda da birkaç kelimeden, her sene Ocak ayında yaşanan 'screener' çılgınlığına da değinildi. Ülkemizde de birkaç hafta içinde vizyona girecek olan filmlerin 'screener'larını izleyip, Facebook ve Twitter üzerinden reklamını yaparak daha çok korsana teşvik edilmesine ya da yine Facebook ve Twitter'da filmi iki cümleyle, arkasını çok da doldurmadan gömenlere dair bir eleştiri getirdik. Üçüncü cümle yok derken gayet net bir şekilde ortalıkta uçuşan tweet'leri kastettik. Çünkü bizce bu hareketin 'sinefillik'le bir ilgisi yok. Yazının bu kısmında şu kelime ve tanımlar hiç geçmedi: 'Genç sinema yazarları', 'sinema blogları', 'SİYAD', 'gençlerin yazdığı yazılar', 'torrent izleyerek film eleştirisi yazmak'... Sonra sanki biz bloglarda yazı yazan genç kuşak yazarlara bir şey söylemişiz ya da ağır hakaretler etmişiz gibi saldırgan ve birbirlerini gazlayan tweet'ler geldi üst üste. Şaşkınlıkla izledik!

Basın gösterimlerini takip ederek kendi mecralarında eleştiri yazan birkaç arkadaşımız bile anlamsızca üzerlerine alındılar veya gaza getirildiler! Dünyanın en haklı savaşını yapar gibi bu hırsızlığı savunmaya başladı bazıları! Parasızlıktan bahsettiler ama sabırsızlıklarına yenilmekten hiç bahsetmediler! Demek "Star Wars"un gelmesini iki yıl beklediğimiz zamanlarda genç olsalar bile bileklerini keserlerdi bazı arkadaşlar... Yazımıza ergence yazılmış diyenler de oldu ama birkaç hafta sonra vizyona girecek filmi kaçak olarak herkesten önce izleyenlerin Twitter'da 'gösteriş yapması'nı hiç ergence bulmadılar! Kendi okurlarımıza hakaret ettiğimizi bile söyleyen oldu! Evet, biz de deliydik, altı senedir binbir zorlukla her hafta aralıksız yazı yazıp bedava dergi yapıyoruz, 324. sayımızda da okuyucularımıza hakaret edelim dedik! Oysa o yazının derdi çok açık:

'screener' meselesini (izleyip, yaymaya çalışmak) torrent meselesinden bir parça ayrı görüyoruz. Tabii ki de her türlü yasal değil. Dünyanın tartıştığı, çözüm aradığı, çözemediği ve upuzun başka bir tartışmanın konusu bu. Ama özellikle de sinema yazar arkadaşların en azından bu 'screener' meselesinde daha sorumlu hissetmesini beklemek yanlış mı? Yazılarda 'spoiler' görmeye dayanamayanlar, bu tweet'lerinde spoiler'ın en babasını yapmış olmuyorlar mı? Fabula, Bir Film, Calinos, Pinema, M3, Chantier gibi orta ölçekli film dağıtım şirketleri, bu filmleri yarın öbür gün nasılsa torrent'ten ya da online izleniyorlar diyerek salonlara getirmezlerse ne olur? Ya 'Başka Sinema' sistemi çökerse? Onlar boşuna mı her şehirde yer almak için delice çabalar sarfediyorlar?

Bize çok kızan, diğer sitelerde-bloglarda yazan, lüzumsuzca üzerine alınan genç yazar arkadaşlara soruyoruz bu soruyu: Bırakın olmayan "Bizi aşağılıyorlar" propagandasını, siz bu tartışma içinde neyi savunduğunuzun farkında mısınız?

Ayrıca biz ağırlıklı olarak vizyon filmlerini baz alan bir sinema dergisiyiz, filmleri sinemada izlemeyi diğer seçeneklerin üzerinde tutacağız tabii ki, ya ne olacaktı? Aynı yazıda Netflix'in hakkıyla ülkemize gelemeyişinin can yakıcı nedenlerini yazmışken, son birkaç hafta hariç altı yıldır ev sinemasına sayfalar ayırıyorken, nasıl oluyor da "Film sadece sinemada izlenir" demişiz gibi algılanıyoruz? Variety'de, The Hollywood Reporter'da da 'screener'lar konusunda böyle yazılar yazılıyor. Kimse çıkıp da dayılanmıyor bu dergilere. Çünkü bu meselede haklı olan sadece bir taraf var arkadaşlar: Filmi yapanlar, filmin sahipleri.. Yarın öbür gün Türk filmlerinin de 'screener'ları sızmaya başladığında ne olacak? Sizin emek verdiğiniz, sinemaya getirdiğiniz, heyecanla vizyona çıkmasını beklediğiniz bir filmin, iyi bir takipçi kitlesi olan genç bir adamın kaçak yollarla haftalar önce izleyip Twitter'da, en hafifinden "Hiç olmamış bu" diye yazdığını düşünün bir de...

Niye konuyu saptırıp, söylemediğimiz, kastetmediğimiz yerlere çekiyorsunuz da meselenin daha tehlikeli olan bu kısımlarını görmezden geliyorsunuz? Kim sizin yazılarınıza değersiz dedi? Kim size film izlemeyin dedi? Kim sizin bloglarınıza bir laf etti? Yeri geldiğinde bazılarınıza yapılan sansür müdahalelerinde yine bu sayfadan size destek vermedik mi?

Ülkenin hali ortadayken, siz nasıl bir 'onur mücadelesi' yaptığınızı tahayyül ediyorsunuz vallahi biz anlayamadık!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** ŞENAY AYDEMİR, SUZAN DEMİR, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK,

MÜJDE İŞİL, TUNCA ARSLAN, EVRİM KAYA, ALİ DENİZ ŞENSÖZ, OLCAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

The Club (El Club); Diren! (Suffragette);
İyi Bir Dinozor (The Good Dinosaur): Kardeşim Benim;
Bizans Oyunları: Geym Of Bizans.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, geçen haftaki "Celse Açılıyor" yazımızla başlayan tartışmayı kendi penceresinden değerlendiriyor.

20 HIRSIZ KIZ

Evrin Kaya, "Diren!"den (Suffragette) yola çıkarak 'kadın mücadelesi'nin farklı boyutları arasında geziniyor.

22 CİNNET

Okan Arpaç, 1932 yapımı Tod Browning filmi "Hilkat Garibeleri"nin (Freaks) sansür hikayesini anlatıyor.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

David Bowie bir 'uzaylı'ydı: "Dünyaya Düşen Adam" (The Man Who Fell To Earth)... Murat Özer imzasıyla.

26 ESRAR PERDESİ

Burak Göral, hayatının en özel 'kahraman'larından David Bowie'nin ardından ağıt yakıyor bu yazısında.

30 ESRAR PERDESİ

Ali Deniz Şensöz, bu yılın Oscar adaylarını Arka Pencere okurları için değerlendiriyor.

34 GENÇ VE MASUM

Alan Rickman'ın ardından bu kısa filmi yeniden taşıyoruz sayfalarımıza: "Toz" (Dust)... Murat Özer imzasıyla.

36 SAPIK

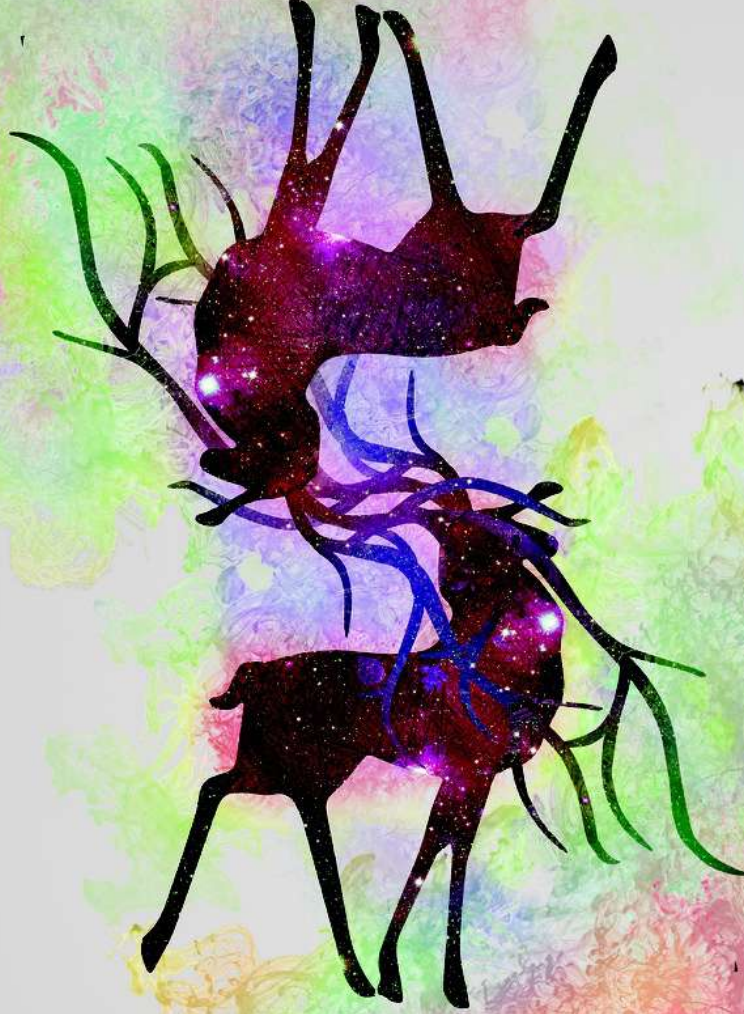
Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

PEMBE
HAYAT

KUIR
FEST

5. PEMBE HAYAT KUIRFEST

5TH PINK LIFE QUEERFEST

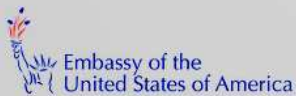
14-21 OCAK / JANUARY

Kızılay Büyülü Fener Sineması
Çağdaş Sanatlar Merkezi
Torun

22-24 OCAK / JANUARY

Fransız Kültür Merkezi
Goethe - Institut
Pera Müzesi

ANKARA
İSTANBUL

THE CLUB

★★★★★

ORJİNAL ADI El Club

YÖNETMEN Pablo Larraín

OYUNCULAR Alfredo Castro,

Roberto Farías, Antonia Zegers,

Jaime Vadell, Alejandro Goic,

Alejandro Sieveking,

Marcelo Alonso

YAPIM 2015 Şili

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM M3 (Fabula)

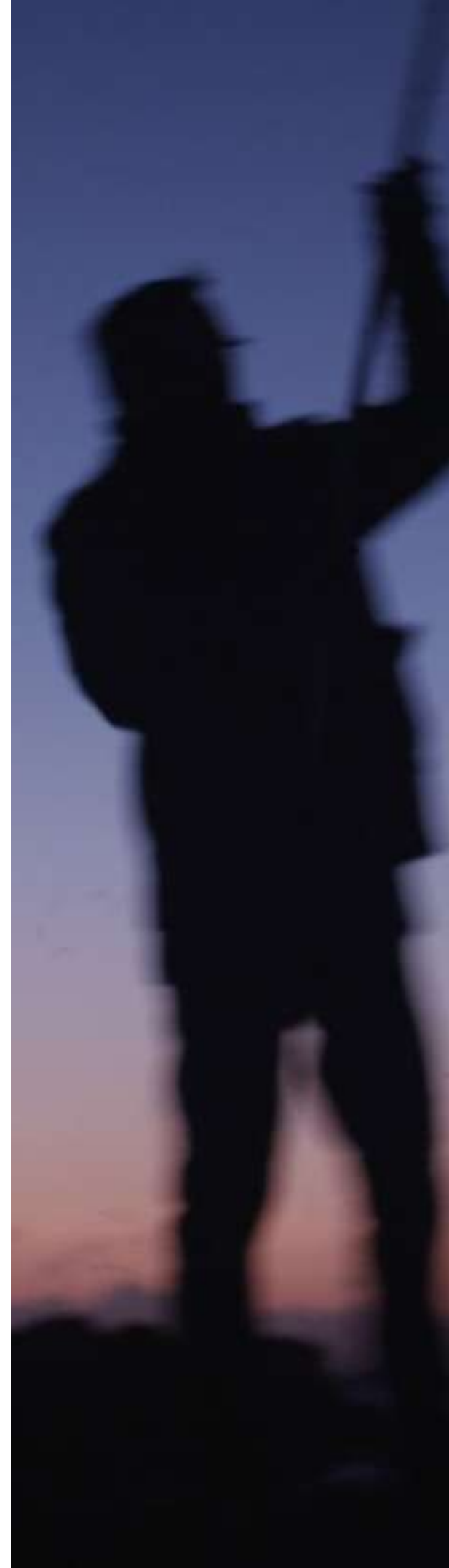
LARRAÍN FİMLERİNDE
KARAKTERLERİ SEVMEZ
YA DA ONLARDAN
NEFRET ETMEZSİNİZ.
KARAKTERLERİNİ DEĞİL,
PARÇASI OLDUKLARI
DÜNYAYI TARİF EDEN
BİR EVREN YARATIR
ÇÜNKÜ YÖNETMEN.

PABLO LARRAİN, GERİDE BIRAKTIĞIMIZ ON YILIN EN DİKKAT ÇEKİCİ VE AYNI ZAMANDA EN 'TUTARLI' YÖNETMENLERİNDEN. BAMBAAŞKA HİKAYELER ANLATIYORMUŞ GİBİ GÖRÜNSE DE ASLINDA DÖNÜP DOLAŞIP ŞİLİ'NİN 'KARANLIK' GEÇMİŞİNİN izlerini sürüyor ve özellikle de Pinochet diktatörlüğü yıllarına ışık tutmaya çalışıyor.

Yönetmenin Berlin Film Festivali'nde Gümüş Ayı ödülüne değer bulunan son filmi "The Club" (El Club) da kendisinden önceki 'üçleme' ile devamlılık taşıyor aynı zamanda. 2005'te daha 29 yaşındayken yönettiği "Fuga" ile dikkatleri çeken Pablo Larraín, daha sonra Allende iktidarını 1973'te kanlı bir darbeyle deviren Pinochet'nin Şili'de hüküm sürdüğü dönemi bir üçlemeyle anlatmaya işine girişmişti. "Tony Manero" (2008), diktatörlük döneminde kendisini görünür kılmaya çalışan karanlık bir adamı anlatıyordu. Bir sonraki filmi "Post Mortem" (2010) ise faşizmin yarattığı bireyi -ya da bireyin faşizme uyum sağlama çabasını- taşıyordu beyazperdeye. "No" (2012) ise Pinochet'nin iktidarının devrildiği referanduma odaklanıyordu.

Üçlemesini "galiba en çok ilgimi çeken şey; dönemin şiddetini, ahlaki çöküşünü ve ideolojik çarpıtmayı yansıtmak" sözleriyle tanımlayan Larraín, "Post Mortem", dikta rejiminin çıkış noktasını, "Tony Manero" en şiddetli zamanını anlatıyordu" diyor. "No" ise "Bu dönemin bitişini anlatıyor"du yönetmene göre.

"The Club"a geçmeden önce Pablo Larraín'in bu üçlemesinin alametifarikasının, gücünün nereden geldiğini bir kez daha hatırlamakta yarar var. Çünkü benzer bir üslup ve anlatım dili bu filmde de geçerli. Pablo Larraín, özellikle "Tony Manero" ve "Post Mortem"de şiddetli bir dönemi arızalı karakterler üzerinden anlatmayı tercih etmişti. Senaryo yazacaklara verilen tavsiyeler arasında en yukarılarda yer alan "karakterlerinizi yargılamayın" düsturuna uygun bir şekilde, Larraín de asla özdeşlik kuramayacağımız bu adamlar hakkında fikir beyan etmemeye çalışıyordu. Aynı durum daha 'iyi' ana karaktere

**KENDİSİ DE BİR KATOLİK
OKULUNDA EĞİTİM GÖREN
PABLO LARRAÍN, OKUL
YILLARI BOYUNCA HER
TÜRDE RAHİPLE
TANIŞTIĞINI ANLATIYOR
FİLM HAKKINDA
KENDİSİYLE YAPILAN
RÖPORTAJLARDA.**

sahip olduğunu düşündüğümüz “No” için de geçerliydi. Ancak yönetmen, her üç filmde de karakterlerini yargılamaktan uzak durup, onlarla mesafesini korumaya dikkat ederken; hikayeyi onlara göre örmek yerine, onları hikayelerin içine yerleştirmeyi tercih etmişti. Bu önemli bir fark. Bir karakter yaratıp sonra ona göre hikaye kurduğunuzda, olay akışı, diğer karakterler ve çevre faktörü de bu karaktere göre şekilleniyor. Ama anlatmak istediğiniz bir hikayenin içinde karakterler inşa etmeye başlarsanız, bu kez karakterinizi buna göre şekillendirmek ve çeşitli durumlar karşısında nasıl tepkiler göstereceğine kafa yormak gerekiyor. Bu yüzden, Larraín filmleri izlenip bittiğinde karakterleri sevmeyi ya da onlardan nefret etmezsiniz. Karakterlerini değil, parçası oldukları dünyayı tarif eden bir evren yaratır çünkü yönetmen. Böylece, aslında çeşitli insanların hikayesini seyretememize rağmen Pinochet döneminin toplumda yarattığı tahribatı görme fırsatı yakalıyoruz.

“The Club”, dört adam ve bir kadının görüntüleriyle açılıyor. Sonra hepsini bir arada görüyoruz. Ardından topluca bir masanın etrafında yemek yerken çıkıyorlar karşımıza. Dört adam ve bir kadının neden aynı evde toplanmış olabileceğine dair bir fikir edinmeye

çalışırken, kapının önüne son model bir araba yanaşır ve eve biri rahip elbiseli iki kişi daha geliyor. Bu andan itibaren Katolik Kilisesi tarafından işledikleri suçlar nedeniyle uzaklaştırılmış bir grup rahip ve bir rahibenin günahlarının kefareti için bu evde bulunduklarını anlıyoruz. Ancak kulübün yeni üyesinin peşi sıra eve kadar gelen orta yaşlı bir adamın serzenişleriyle mesele daha da derinleşiyor. Ortaya çıkan trajedinin ardından kilisenin müfettiş olarak gönderdiği başka bir rahibin, ev sakinlerine yönelik soruşturması sürdükçe, çocuk tacizinden tecavüze, Pinochet döneminin toplu kıyımlarında kilisenin rolünden cinsel dürtülerin bastırılmasıyla ortaya çıkan travmatik durumlara uzanan ve ilmek ilmek Katolik kilisesinin suçlarını ortaya döken bir olay örgüsü çıkıyor karşımıza.

Pablo Larraín, işledikleri suçlar ya da maruz kaldıkları uygulamalar ne kadar büyük ve şiddetli olursa olsun hiçbir karakteri yargılamamaya özen gösteriyor. Ev halkı ile denetlemeye gelen genç rahip arasındaki ‘kavrayış’ farkını usul usul filmin içine yedirmeyi başarıyor ve sonuçta “yok birbirlerinden farkı” demeye getiriyor. Öte yandan, kilisenin erkek çocuklara yönelik taciz ve tecavüz suçlarının mağduru olarak filmde yer alan Sandokan’ın yaşadığı tahribatı da gözler önüne sermekten çekinmiyor.

Kendisi de bir Katolik okulunda eğitim gören Pablo Larraín, okul yılları boyunca her türden rahiple tanıştığını anlatıyor film hakkında kendisiyle yapılan röportajlarda. Belki de bu tanışıklıktan olsa gerek, okullarını rahipler yerine kilise düzeninin kendisine yöneltmeyi tercih ediyor. Bunu yaparken, büyük suçların parçası olan insanları hoşgörmüyor elbette ama onların dünyalarının filmin içine girmesine de izin veriyor. Bu durum filmin belirli noktalarında rahatsız edici hale gelse de finalde örgütlü kötülükte devamlılığın esas olduğunu gösteriyor. Öte yandan, bu ‘inançlı’ insanları kendilerinin işlemediği büyük bir günahla baş başa bırakarak etkileyici bir yüzleşmeye de alan açıyor.

“The Club”, Pablo Larraín’in Pinochet diktatörlüğünün işlediği ‘yerel’ suçları anlatarak başlayan serüveninin, kilisenin ‘evrensel’ günahlarını anlatmakta da maharetli olduğunun kanıtı izlenmeyi fazlasıyla hak ediyor.

Carlos Cabezas imzalı müzikler...

Filmdeki yarış köpeği metaforuna hiç girilemedi, yazarın eksikliği!

Altyazı

O C A K 2 0 1 6 AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Diriliş • Gençlik • The Hateful Eight • Dheepan

Yuvarlak Masa Tartışması: Star Wars

Can Evrenol ile Baskın üzerine • Popüler Yerli Komedi

DOSYA 2015'in En İyileri

www.altyazi.net

DİREN!

★★★★★

ORJİNAL ADI Suffragette

YÖNETMEN Sarah Gavron

UYUNCULAR Carey Mulligan,

Anne-Marie Duff, Helena Bonham

Carter, Ben Whishaw,

Meryl Streep, Sarah Finigan

YAPIM 2015 İngiltere

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM Bir Film

**SÜFRAJET HAREKETİ
AĞIRLIKLIL OLARAK
'ORTA SINIF' ARASINDA
GELİŞSE DE YÖNETMEN
SARAH GAVRON,
FİLMDE HAREKETİ
İŞÇİ BİR KADININ
GÖZÜNDEN
ANLATMAYI SEÇMİŞ.**

"DİREN!" (SUFFRAGETTE), 20'NCİ YÜZYILIN BAŞINDA, İNGİLTERE'DE OY HAKKI İÇİN MÜCADELE VEREN KADIN HAREKETİNİN HİKÂYESİNİ ANLATIYOR. SÜFRAJET (SUFFRAGETTE) KADINLAR İÇİN SEÇME VE SEÇİLME

hakkı mücadelesi veren kadınlara deniyor. İngiltere'de özellikle yaptıkları 'sivil itaatsizlik' eylemleriyle gündeme gelen süfrajeterler dünya kadın hareketi tarihinde de önemli bir yere sahip.

Türkiye'de kadına seçme ve seçilme hakkı 1934 yılında verildi. Türkiye'de bu yasa büyük bir mücadele sonucunda alınmadı. 1900'lerin başlarında Osmanlı'da da süfrajeter benzeri bir kadın hareketi vardı fakat Birleşik Krallık'taki etkiye sahip değildi.

Cumhuriyet'in ilanından sonra kadına seçme seçilme hakkı Batı'lılaşıma ya da diğer bir tabiriyle çağdaşılaşma ekseninde verildi. Tıpkı bir gecede fesi atıp yerine şapka takılarak yapılan 'devrim' misali. Her ne kadar ülkede bir kadın hareketi damarı olsa da şimdi dönüp baktığımızda "hak verilmez alınır" lafının ne kadar haklı olduğunu görüyor ve yaşıyoruz.

Süfrajeter hareketi ağırlıklı olarak 'orta sınıf' arasında gelişse de yönetmen Sarah Gavron, filmde hareketi işçi bir kadının gözünden anlatmayı seçmiş. Yönetmenin bu seçimi, bu kadın hareketini anlatırken izleyiciyi direniş ruhuyla hemhal etmeye çalışmasıyla alakalı. Öte yandan bu tercih, yalnızca seçme ve seçilme hakkı değil aynı zamanda eşit iş, eşit ücret, çalışma koşulları, vatandaşlık hakları ve her şeyden önce; "Kadın vardı!"nın altını dolduran bir mücadelenin temelini nasıl atıldığını göstermesi açısından yapılan bir seçim...

Filmin odağında olan Maud (Carey Mulligan), yedi yaşından bu yana zor koşulları olan bir çamaşırhane çalışmaktadır. Tıpkı kendisi gibi çamaşırhane çalışan kocası George (Ben Whishaw) ve küçük oğlu Sonny ile

çamaşırhane ve ev arasında gidip gelen bir yaşam sürer. Maud, tesadüfen süfrajeterlerin şehir merkezinde gerçekleştirdiği bir sivil itaatsizlik eylemine denk gelir.

Eylemci kadınlar ellerindeki taşlarla vitrinlerin camını indirip "Kadına oy hakkı" diye bağırır. Karmaşada korkup kaçan Maud için bu eylem bir milat olur. Bu eylemden sonra yine onunla birlikte çamaşırhane çalışan ve bir süfrajeter olan Violet'in (Anne-Marie Duff) Maud'u toplantılara çağırması, içinde büyüyen heyecana ve 'hak' kavramının yarattığı 'insan olma' edimiyle kendisini çok da fazla tutamaz. Biraz ayak direse de yavaş yavaş hareketin içine girer. Avam kamarasına savunmasını istemeden de olsa yaparken doğaçlama bir şekilde "Başka türlü yaşamının bir yolu olmalı" der. Seyirciyi Maud'a yaklaştıran da bu olur, teorisini ve

ezberini bilmediği 'hakkın' pratiğine en çok ihtiyaç duyan yerden gelmesi; yaşamdan...

Süfrajeter İngiltere'de görünür olmak için bugünden bakıldığında çok daha 'yaratıcı' eylemlere imza atarlar. Yer yer şiddete başvursalar da asıl savaşları onları tanımayan iktidarlardır. Bu yüzden özellikle kamu mallarına zarar verirler. İktidarın zayıf halkalarına saldırırlar.

Süfrajeter hareketinin lideri Emmeline Pankhurst (Meryl Streep) kaçak olarak yaptığı mini konuşmada dediği "Köle olmaktansa, asi olmayı tercih ederim" şiarını takip eden kadınlar, kendilerini bir şekilde kabul ettirir...

Film, sade ve akıcı bir anlatıma sahip. Fakat sade olduğu kadar karakterleri de incelikli işlemiş. Özellikle Maud rolündeki Carey Mulligan açısından. Filmin en önemli

yanlarından biri, işçi sınıfından bir kadının, çoğu orta sınıf olan diğer kadınlar arasında kendine yer edinme öyküsünün evrimini, iyi bir düzlemde veriyor olması.

Yönetmen bu anlamda radikal davranmıyor, 106 dakikalık filmde Maud'un değişimini, kendi hayatı içerisinde yaşadığı zorluklar, ayrımcılık ve sömürü ile nasıl bütünleştirerek ilerlediğini gösteriyor.

Maud, Carey Mulligan'ın ürkek yapısıyla da birleşince 'kaygıları', 'korkuları' olan ama inadına direnişin ete kemiğe bürünmüş hali oluyor. Bu da gerçekliği hissedilir kılıyor.

İçinden geçtiğimiz koşullarda hakkın verilmediğini, alındığını, olması gerektiği şekilde anlatıyor.

Keşke Meryl Streep'i daha çok görseydik...

**FİLM, SADE VE AKICI
BİR ANLATIMA SAHİP.
FAKAT SADE OLDUĞU
KADAR KARAKTERLERİ
DE İNCELİKLİ
İŞLEMİŞ. ÖZELLİKLE
MAUD ROLÜNDEKİ
CAREY MULLIGAN
AÇISINDAN.**

İYİ BİR DİNOZOR

ORİJİNAL ADI The Good Dinosaur

YÖNETMEN Peter Sohn

SESLENDİRENLER Jeffrey Wright,

Frances McDormand, Steve Zahn,

Anna Paquin, Sam Elliott

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 93 dk.

DAĞITIM UIP

**FİLMİN TERS YÜZ ETTİĞİ
ŞEY, DİNOZORLARIN YOK
OLMADIĞI, İNSANLARLA
BİR ARADA YAŞADIĞI,
TARIM YAPABİLEN ZEKİ
CANLILARA EVRİLDİĞİ,
HATTA İNSANLARIN
ONLARIN YANINDA VAHŞİ
KALDIĞI BİR DÜNYA.**

A NİMASYON DALINDA ALTIN KÜRE’İN SAHİBİ VE OSCAR’A SENARYO DALINDA DA ADAY OLMAYI BAŞARAN “TERS YÜZ” (INSIDE OUT), SADECE GEÇEN YILA DAMGASINI VURAN BİR FİLM DEĞİL, EPEY ÖZEL BİR ANİMASYON. O SEBEPLE “İYİ BİR Dinozor”u, aynı yıl aynı stüdyo tarafından üretilen ikinci film diye onla karşılaştırmaya gerek yok. Aslında oldukça ilginç fikirlerden yola çıkılsa da, yer yer pek iyi işlenmemiş olduğunu hissettirdiği doğru.

“İyi Bir Dinozor”un ters yüz ettiği şey, dinazorların yok olmadığı, insanlarla bir arada yaşadığı, tarım yapabilen zeki canlılara evrildiği, hatta insanların onların yanında vahşi kaldığı bir dünya. Biraz, “Ters Yüz”ün marifetinin en çok senaryosunda gizli olduğunu hatırlatırcasına, yeterince incelikle düşünülmemiş bu kurgu daha az çarpıcı, daha çok yadırgatıcı.

Oysa kahramanlarını hayvanlardan seçen her masal, çizgi film, her türden kurmaca en çok şu ilkeye dayanır; hayvanların insanlaştırılması. İnsani özellikler, en başta doğayı dönüştürecek bir zeka ve konuşma, böceklerden dinazorlara hemen her türden hayvanla buluşur ve gerisini hayal gücü halleder.

Ama yine de bu masallarda insan kahramanlar varsa, onlar da yine diğerleri kadar zeki ve etkindirler, yani bu özellikleri başka hayvanlara bahşetmesi insanın dünyaya egemenliğinden vazgeçeceği anlamına gelmez. Öbür türlüsüne “Maymunlar Cehennemi” (Planet Of The Apes) diyoruz, distopya, bir çeşit kabus. İnsanın üstünlüğü ve gezegeni yönetmesi gerektiği kibri, tersine pek izin vermez.

Oysa bu kibrin gezegenin bugünkü yok olmaya yüz tutma haline nasıl çanak tuttuğu da ortada. Kısım “Buz Devri”nde (Ice Age) insanların Dünya’nın ve komşuları hayvanlarının kötülüğünü isteyenler olması gibi çatışmalar görmüştük.

“İyi Bir Dinozor”, pek inandırıcı olmasa da,

bu hiyerarşiyi tersine çevirerek, mısır eken dinazor ailesiyle avcılık-toplayıcılık yapan insan yavrusunu yan yana koyuyor ve seyircisini, üstün olduğu varsayımı dahil, bildiklerini sorgulamaya çağırıyor.

Hikaye, meşhur göktaşının Dünya’ya çarpıp dinazor türlerini yok etmek yerine, gezegeni pas geçmesiyle başlar. Böylece dinazorların soyu tükenmemiş, onlar da evrimleşerek, dev vücutlarına ters orantılı küçük beyinlerine rağmen, yerleşik hayata geçmişler. Bu dinazor ailesi de, üretim yapar, mısır ekip biçer. Tarlayı sürüp sularken beden güçlerini kullansa da, depo, ev gibi becerileriyle alet yapar bile sayılırlar.

Bir küçük insan yavrusu ise, kışlık mısırlarına dadanır. Üç kardeşin en beceriksizi olan Arlo, babasıyla bu ufaklığın peşine düşer ama bir

talihsizlik sonucu baba hayatını kaybeder. Evinden uzakta kalan Arlo ile Spot adını verdiği çocuğun yol arkadaşlığı böylece başlar. Abisi ve ablası (aynı gün yumurtadan çıkarlar ama hep böyle bir ilişkileri var) gibi 'izini bırakmayı' hak edecek bir iş yapamayan Arlo, bu yolculukta korkularını yenerek zorlukların üstesinden gelecek güçte olduğunu keşfeder.

Kumda çizilen bir daire ile simgelenen ailesini bulmalıdır, bu sebepten Spot'u da bir insan ailesinin yanında bırakır.

Spot ile Arlo'nun maceraları ilerledikçe, enteresan bir sürprizle başlayan film daha beklenebilir bir yola girer. İlginç canlılarla ve ilişkilerle karşılaşılır, tehlike anında birbirlerine yardım ederler, koşup oynayıp eğlenirler, sonunda aile ile bir araya gelmek için, zor kurdukları dostluğu bile feda ederler. Yani,

insanla diğer hayvanlar arasındaki hiyerarşik ilişkiyi alt üst ederek başlayan hikaye, tipik Hollywood mesajlarıyla nihayete ermiş olur. Filmin, mesela "Ters Yüz"e göre yaşı daha küçük seyirciyi hedeflediği düşünülebilir, o zaman da bu kadar çok ölüm, öldürme, kafa koparma sahnelerinin uygunluğu tartışılır.

İnsandan alışık olduğumuz zekayı esirgemek filmi ilginç kılacakken, aynı zekayı filminden esirgemek bunun önüne geçiyor. "İyi Bir Dinozor", farklı bir iş olabilecekken, kaçmış bir fırsat gibi. Duygusal yanı oldukça güçlü bir film her şeye rağmen.

Spot, vahşi bir insan yavrusu olarak, oldukça sevimli.

Daha cüretkar olmaması en büyük eksiği.

**FILMIN, "TERS YÜZ"E
GÖRE YAŞI DAHA KÜÇÜK
SEYİRCİYİ HEDEFLEDİĞİ
DÜŞÜNÜLEBİLİR,
O ZAMAN DA BU KADAR
ÇOK ÖLÜM, ÖLDÜRME,
KAFA KOPARMA
SAHNELERİNİN
UYGUNLUĞU TARTIŞILIR.**

KARDEŞİM BENİM

YÖNETMEN Mert Baykal

OYUNCULAR Burak Özçivit,

Murat Boz, Aslı Enver,

Ferdi Sancar, Burak Satıbol,

Gözde Mutluer, Nazan Kesal,

Ahmet Gülhan

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Mars Dağıtım

(TAFF Pictures – BRK's

Productions)

KARDEŞ ÖYKÜLERİ SİNEMANIN FAVORİ TEMALARINDAN... POPÜLER SİNEMADA BİRLİK, BERABERLİĞİ VURGULAMAK, BAZEN KOMEDİ MALZEMESİ YAPMAK; BAĞIMSIZ SİNEMADA İSE BİREY OLABİLMENİN ZORLUĞUNU BELİRGİNLEŞTİRMEK

için sık sık kardeş öyküleri anlatılıyor.

Yeşilçam'da ve yeni dönem yerli sinemada da durum aşağı yukarı böyle... "Canım Kardeşim" nasıl ki dönemin sosyo-ekonomik koşullarını olağanüstü bir duyarlılıkla anlattıysa, aynı dönemde sinemaseverler yine Ertem Eğilmez'in cümbür cemaat aile komedilerinde kardeş/anne-baba olabilmekten yumuşacık koruma kalkanyla avunmuştu. Yakın döneme baktığımızda kardeş ilişkileri üzerinden "Yapışık Kardeşler" gibi yorum yapmakta zorlanılacak komediler de izledik; "Limonata" gibi düzgün bir yol hikayesi de, "Abluka" gibi cinnetin dışavurumu olan siyasi eleştiri de...

"Kardeşim Benim" in bir taşla birkaç kuş vurmak gibi bir hedefi var... Bir tanesi, Arzu Film ekolünün alametifarikası olan 'yıldızları aynı filmde toplama' ritüelini günümüze uyarlamak... Beyazcamın sevilen simalarını aynı filmde biraraya getirerek dizi ve yarışma seyircilerini salonlara çekmeyi amaçlıyor film, günümüzdeki birçok yerli yapım gibi... Biraz da Çağan Irmak tarzı, nostaljik damarlı drama modeline göz kırpmıyor. Araya biraz "Roma Tatili" motifi katılıyor. Yüksel Aksu'nun Ege damarlı komedisinin izleri bile belli belirsiz kendini gösteriyor. Hepsinin üzerine Murat Boz'un popülerliği, her tarz şarkıyı söyleyebilme yeteneği ve doğal esprituelliği ekleniyor.

Kağıt üzerinde çok hoş ve tıkr tıkr işleyecek gibi duran bu formül ne yazık ki perdede tutuk bir yansıma yaratıyor. Öncelikle film, türünü tam olarak oturtamıyor. Salt komedi olarak başlayan öykü, kendini geliştiremeyince aniden drama kayıyor. Tamam, komedi/dram türü hedeflenmiş belli ki ama 'illa ki seyirciyi

ağlatacağım' mantığıyla öylesine ani bir dalış yapıyor ki tek filmde iki farklı film izlediğinizi düşündürüyor. Bunun başlıca nedeni, içinde her şey/her duygu olsun derken senaryonun temelini sağlam kurulamaması. Merkezde küs iki kardeş var. İkisi de müzikle iştigal ediyor. Biri çok popüler, diğeri geri planda. Ancak bu kardeşlerin neden küs olduğunun altı bir türlü çizilemiyor. Anneleri öldükten sonra aileyi sırtlayan büyük abi, hoppalığı yüzünden kardeşine küstü diyelim. Peki küçük kardeş abiye neden atarlanıyor, neden buzları eritmek için çaba harcamıyor? Aralarındaki gizli nefretin kaynağı ne? Buna sağlam bir neden belirtmiyor senaryo. Dolayısıyla sağlam kurulmamış bu küslüğün çözülmesi de üstünkörü gerçekleşiyor.

İki kardeş arasındaki ilişkinin, daha doğrusu küslüğün temelini net olmamasının yol açtığı

"KARDEŞİM BENİM"İN BİR TAŞLA BİRKAÇ KUŞ VURMAK GİBİ BİR HEDEFİ VAR... BİR TANESİ, ARZU FİLM EKOLÜNÜN ALAMETİFARİKASI OLAN 'YILDIZLARI AYNI FİLMDE TOPLAMA' RİTÜELİNİ GÜNÜMÜZE UYARLAMAK...

başka bir sorun da hikayeye başka kardeş ekleme ihtiyacının hissedilmesi... Bir düğümün çözüldüğü düşünülerek, dolgu vazifesi gören yeni bir yan öykü ile hem ana öykü desteklenmeye hem de tür, drama kaydırılmaya çalışılıyor. Her iki açıdan da sonuç başarılı değil maalesef. Filmin süresini 120 dakikada sabitlemek için 90 dakikasının komedi, 30 dakikasının da dram olması zorunluymuş gibi sanki... Daha doğrusu film illa ki 120 dakika olmak zorundaymış, süre kısa olunca film anlaşılamiyormuş gibi... Oysa ki küs kardeşlerin yolculuğu bile, daha sağlam bir senaryo ile başlı başına lezzetli bir komedi olabilirmiş. Yine de yönetmen Mert Baykal'ın "Pardon"dan bu yana sinematografik açıdan kendini geliştirdiğini söylemek mümkün.

"Kardeşim Benim" in en büyük avantajı,

Murat Boz ve Burak Özçivit'in hem görünüşte kardeş uyumunu yansıtmaları hem de birbirlerinin performanslarını başarıyla dengelemeleri. Özçivit, "Aşk Sana Benzer"den sonra yine 'adamsın' pozunda ama oyunculuğu daha doğal. Murat Boz da "Hadi İnşallah"tan beri oyunculuğunu hayli geliştirmiş ve perdeye iyice ısınmış. O Ses Türkiye'de sık sık sergilediği, her türde şarkıyı söyleyebilme becerisinin avantajlarını rahatça sergiliyor filmde. "Kardeşim Benim" in gizli yıldızı ise Ferdi Sancar. Tato rolünde Sancar, kısa ama gönülden performansıyla epeyce rol alıyor.

Kaza sahnesi ve düğün şarkıları...

Yeni bir kardeş öyküsünün zorakılığı...

FİLMİN EN BÜYÜK AVANTAJI, MURAT BOZ VE BURAK ÖZÇİVİT'İN HEM GÖRÜNÜŞTE KARDEŞ UYUMUNU YANSITMALARI HEM DE BİRBİRLERİNİN PERFORMANSLARINI DENGELERİ.

BİZANS OYUNLARI: GEYM OF BİZANS

YÖNETMEN Gani Müjde

OYUNCULAR Gonca Vuslateri,

Gürkan Uygun, Tuvana Türkay,

Ünal Yeter, Tolgahan Sayışman,

Murat Dalkılıç

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Mars Dağıtım

**FİLMİN KENDİNİ ELE VEREN
EFEKT ÇALIŞMALARINI
SAYMAZSAK, GENEL
OLARAK AKAN BİR
MİZAHİ YAPISI VAR.**

GANİ MÜJDE, MİZAH DÜNYAMIZIN EN RENKLİ VE ÜRETKEN MİZAHÇILARINDAN BİRİ. YAPTIĞI FİMLERDEN, TELEVİZYON programlarına, dizilerden tiyatro oyunlarına ve mizah dergilerinde yıllardır sürdürdüğü köşe yazılarına kadar oldukça verimli bir mizah adamı. 1999 yapımı "Kahpe Bizans" ile yönetmenliğe de el atan Müjde, filmin gişe başarısından sonra nedense uzun bir süre ara verdi ve 2008'de "Osmanlı Cumhuriyeti" ile yine "Kahpe Bizans" ayarında bir filme imza attı. Aslında Ertem Eğilmez'in "Arabesk"i ile başlayan macerasında yazar-yönetmen, daha sonra televizyona taşınmış ve ne kadar absürt komedi dizisi varsa kurduğu "Tükenmez Kalem" yapım şirketiyle bir dönemi domine etmişti.

2010 yapımı "Deli Saraylı" filmini saymazsak Gani Müjde "Bizans Oyunları" ile yine bildiği sulara geri dönüyor. Genel algının aksine "Kahpe Bizans"a isim benzerliği dışında herhangi bir yakınlığı olmayan film, yine içerdiği mizah kalitesi bakımından oldukça eğlenceli. "Kahpe Bizans" tarihi Yeşilçam Filmleri'ni ve efsanelerde geçen

hikayeleri karikatürize ederek ilerliyordu. Filmde Türk Boyu Nacarlar'ın Bizans'la imtihanı ele alınıyorken "Bizans Oyunları: Geym Of Bizans"ta bu kez başrolü Maya'lar devralıyor. Uzun bir yol kat edip Anadolu'ya yerleşen ve yerleşen Maya'lar ileri medeniyetinin izlerini bu topraklara taşıyorlar. Haliyle Bizanslılarla da içli-dışlı olan bu küçük kavim, zamanla Bizans'ın ayak oyunlarına da malzeme olmaktan kurtulamıyor.

Filmin giriş sahnesinde yer alan aslanla Vurkaçoğlu'nun dövüştüğü sahnelerin kendini ele veren efekt çalışmasını saymazsak, genel olarak akan bir mizahı var. Kraliçe Kilitorya, üvey oğulları Adonis, Gazi Mağosa ve oğlu Vurkaçoğlu, karısı Kösem Sultan ve kızları Ayçörek Hatun karşılıklı tüm sahnelerde komedi düzeyini eğlenceli bir tonda sürdürmeyi başarıyorlar.

Kralın oğlu Adonis karakteriyle Tolgahan Sayışman ve Gürkan Uygun filmin en dinamik karakterleri.

Gonca Vuslateri'nin canlandığı Kraliçe Kilitorya'nın yerli yersiz küfürleri oldukça sakil kalıyor.

THE CLUB

DİREN!

İYİ BİR DİNOZOR

KARDEŞİM BENİM

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
BİZANS OYUNLARI: GEYM OF BİZANS	★★						
THE CLUB / EL CLUB	★★★★			★★★★	★★★★		
DİREN! / SUFFRAGETTE	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	
İYİ BİR DİNOZOR / THE GOOD DINOSAUR	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★		
KARDEŞİM BENİM							
BASKIN: KARABASAN				★★	★		★★★★
BUZ VE GÖKYÜZÜ / LA GLACE ET LE CIEL					★★★★		
BÜYÜK AÇIK / THE BIG SHORT	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
CREED: EFSANENİN DOĞUŞU / CREED	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
DELİBAL	★						
DENİZİN ORTASINDA / IN THE HEART OF THE SEA	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★		★★★★
DHEEPAN				★★★★			
ERTUĞRUL 1890	★		★	★★	★		
GASSAL	★						
THE HATEFUL EIGHT	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
JOY	★★★★	★★		★★★★	★★	★★★★	★★
KOCAN KADAR KONUS: DİRİLİŞ	★★★★			★★★★	★★	★★★★	
THE LOBSTER			★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★
LOLO				★★★★			
MUTLU YILLAR / LOVE THE COOPERS	★★			★★			★★★★
NADİDE HAYAT					★★	★★	★
POINT BREAK				★★	★		
SADAKAT	★						
SON EFSANE / THE PROGRAM	★★			★★★★	★★★★		
STAR WARS: GÜÇ UYANIYOR / STAR WARS: THE FORCE AWAKENS	★★★★		★★	★★★★	★★★★	★★★★	

SİNİR KRİZİNİN EŞİĞİNDEKİ 'SİNEFİLLER'

‘Sinema sanatına aşk duymak’ olarak tanımlanabilecek ‘sinefillik’ kavramı, film izlemeyi **‘skor yapmak’**tan ibaret görenlere göre değildir. **“Herkesten önce... Herkesten daha hızlı... Herkesten daha çok”** anlayışıyla film izlemek, sinefillik değil, **‘film obezliği’**dir.

IKİNCİ DÜNYA SAVAŞI BOYUNCA, BAŞTA ALMANYA OLMAK ÜZERE AVRUPA ÜLKELERİNDEKİ ÇİÇEK SATIŞLARINDA BİR DÜŞÜŞ YAŞANMAMASI, ŞAŞIRTICI BİR GERÇEKTİR. TÜRKİYE, SULTANAHMET’TEKİ SON BOMBALI SALDIRININ da gösterdiği gibi ‘yeniden kurulacağı’ güne kadar hızla dibe gideceği bir çöküş dönemine girmiş, daha açıkçası net biçimde ‘Suriyeleştirilmek’ istendiği bir sürece itilmişse de, biz de çiçek koklamaktan, çocuk sevmekten, gökyüzüne bakmaktan vb. vazgeçmeyeceğiz hiç şüphesiz.

Mahallesindeki yangını, balkona çıkıp seyrederken bir yandan da saçını tarayanlardan olmayacağız ama müzik dinlemekten, film seyretmekten, tiyatroya gitmekten, yazmaktan, çizmekten, gerçekliğimize, doğrularımıza ve kavramlarımıza sahip çıkmaktan geri durmayacağız. Neresinden bakılsa sinir krizinin eşiğine gelmiş bir ülkede, olan bitene kafa yorarken kendi gündemimizin peşini de bırakmayacağız.

Doğrusu, dünden bugüne, bugünden yarına ne yaşanacağı hiç belli olmayan Türkiye gibi bir ülkede, örneğin Arka Pencere’nin geçen haftaki “Celse Açılıyor” sayfasında yazılanlar nedeniyle tanık olduğumuz hayhuy benzeri bir ‘gündem’ değilse de arzu ettiğimiz, buna da eyvallah... (Özet için bu haftaki “Celse Açılıyor”a bakılabilir.)

“Bir tek ‘sinefillerimizin’ sinir krizine girmediği kalmıştı!” dedirtircesine, madem ki söz konusu yazıdaki birkaç satırın üstünde şuursuzca tepinildi ve Arka Pencere geçen cumadan bu yana sinema kamuoyumuzdaki ‘gündem belirleyiciler’den biri haline geldi, öyleyse ‘çiçek koklamayı’ sürdürüelim...

“Bir sinema dergisi niçin yayınlanır...” sorusuna verilebilecek onlarca yanıt içinde ‘tartışmak için’ de vardır elbette. Peşine de

‘sonuç almak’ eklenebilir. O nedenle öncelikle, Arka Pencere odaklı tartışmaya şu ya da bu biçimde, dostça ya da düşmanca bir üslupla katılan, anlayarak ya da anlamadan yorumda bulunan herkese, en kıtipiyozlar ve müptezeller dahil, samimi bir teşekkür yollamalıyız. Sayelerinde, neşter vurduğumuz yaranın ne denli iltihaplanmış olduğunu da net biçimde görmüş bulunduk.

Verimli bir süreçti... Çünkü hemen aynı günlerde ‘yeraltı edebiyatı’ yaptığını iddia eden şarlatanların gerçekte ne mal oldukları anlaşıldığı gibi, kimi ‘sahte sinema sevdalılarının’ boyası da birkaç saatte dökülüyordu. Herhangi bir festivalde üç kap bedava yemek yiyebilmek için kırk takla atan kimileri birbirlerini gaza getirip durdular... ‘Torrent’in, ‘korsan film’in, ‘SİYAD’ın seçkinleri’nin, ‘özgürlük düşmanlığı’nın vs. vs. havada uçuşturulduğu garip bir sürü psikolojisiyle, sinema yazarlarının ‘Mafya’dan, ‘Çete’den, ‘Ergenekon’dan sonra ‘Beyaz Türk’lülle suçlanmasına da tanıklık ettik. İnanmayacaksınız ama eleştirmenleri, “Ön gösterimlerde Boğaz kıyısında kahvaltı yaparken film izlemek”le itham edenlere bile rastlandı.

Sadede geleyim... En kısa yoldan, ‘sinema sanatına aşk duymak’ olarak tanımlanabilecek ‘sinefillik’ kavramı, film izlemeyi ‘skor yapmak’tan ibaret görenlere göre değildir.

“Herkesten önce... Herkesten daha hızlı... Herkesten daha çok” anlayışıyla film izlemek, sinefillik değil, ‘film obezliği’dir.

Bu aşk uğruna ‘korsan film’ izlemekle övünmek, ‘dağları delmek’ değil, sinemaya yönelik hakarettir.

Hayatlarında tek bir klasik roman okumamış olanların, ne kadar çok film ‘indirirlerse indirsinler’, ikinci cümlede

tıkanıp kaldıkları ve üçüncü cümleyi kuramadıkları bir gerçektir.

Okuduğu bir sayfalık yazıyı anlamayan erkekten-kadından sinefil falan olmaz.

“Cennet Sineması”nı, “Splendor”u, “Öne Kaydırma”yı ve benzerlerini hissetmeniz, yaşamanız şarttır. Örneğin, Emek Sineması’nın yıkımına karşı mücadelede katılmak bir yana, mücadele edenlerle dalga geçmişseniz, ancak ‘pabucumun sinefili’sinizdir. Unutmayın ki bu kültür, “Ekende yağ biçende yağ, yiyende ortak Osmanlı...”yı iyi tanır.

Sinemaya gerçekten bir aşk duyuyorsanız, Yunus Emre gibi, kırk yıl boyunca ‘dergaha’ odun taşımayı göze almanız ve taşıdığınız odunların her birinin düzgün olması gerekir. ‘Korsan film’, eğri odundur...

Ama elbette her şeyden önemlisi, bizzat sizin odun olmamanızdır.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

SON İDEALİST SAVAŞ

Kadın sorununun, bulunduğu **siyasi ve sınıfsal** düzleme sıkı sıkıya bağlı, pek çok mücadele hareketi için de bir tür **turnusol kağıdı** olduğunun altını çizmeye gerek yok. **“Diren!”** (Suffragette) gibi bir filmi izlemenin ise **karmaşık** bir etkisi var, tıpkı **“Libertarias”** gibi.

BU HAFTA VİZYONA GİREN “DİREN!”DE (SUFFRAGETTE), FİLMİN BÜTÜNÜNDEN AYRI BİR YERDE DURAN TUHAF BİR SAHNE VAR. CAREY MULLIGAN’IN CANLANDIRDIĞI BAŞKARAKTER MAUD’UN HAREKETE KATILACAĞINA işaret eden ilk uyanışlarının ortasında kocasıyla arasında geçen bir diyalog bu. Maud “Oy hakkına bir kavuşabilseydik...” diye iç geçirirken, kocası Sonny endişeyle “Ne yapardın onunla, Maud?” diye soruyor. “Sen seninkiyle ne yapıyorsan onu, Sonny” diye yanıtlıyor genç kadın. “Haklarımı kullanırdım.” “Haklarını mı kullanırdın?”

Filmin temsili demokrasinin sınırlarının farkında gibi olduğu bu anın, bütünü içinde istisnai bir yeri olsa da, daha fazlasını düşünmek için ilham veren bir tarafı var. İçinde cayır cayır yandığımız özyönetim tartışmasının köklerine uzanıyor.

Kadın sorununun, içinde bulunduğu siyasi ve sınıfsal düzleme sıkı sıkıya bağlı olduğunu, pek çok mücadele hareketi için de bir tür turnusol kağıdı olduğunun altını çizmeye gerek yok. “Suffragette” gibi bir filmi izlemenin karmaşık bir etkisi var: Bir yandan Batı demokrasisinin en güneşli yerlerinde, yüzyıl gibi kısa bir zamanda alınan mesafeyi hatırlatıp iyimserlik veriyor, en karanlık zamanın güneş doğmadan önce olduğunu hatırlatıyor. Bir yandan da, uygar Batı’nın artık daha ustalıklı gizlediği barbar tarafını gözümüze sokuyor; hiçbir hakkın verilmediğini, her zaman kan ve gözyaşıyla söke söke alındığını söylüyor. Ama ne olursa olsun, insanın aklının bir köşesinde asılı kalan Sonny’nin sorusu oluyor. Zira Maud’la aynı çamaşırvanede, benzer koşullarda çalışan, lakin erkek olduğundan belki birkaç kuruş fazla kazanan Sonny’nin şaşkınlığına katılmamak elde değil.

Geçen yüz yılda, hiçbir şey görmediysek, demokrasinin haklarımızı

kullanmak değil haklarımızı devretmek için işletilen bir sisteme nasıl dönüşebileceğini gördük. 1918’de oylarına kavuşan Alman kadınlar, 1932 seçimlerinde Hitler iktidarına devrettikleri haklarının hayrını uzun yıllar göremediler. İlk yarısı iki dünya savaşıyla geçen yüzyılda, kadınların verdiği mücadelelerden belki en ilginç, en güçlü ve en acı olanı ise 1930’larda İspanya’da yaşandı. Vicente Aranda’nın 1996 yapımı filmi “Libertarias”, “Son idealist savaş; imkansız olan için, ütopya için mücadele eden bir halkın son rüyası” diye tanımladığı İspanya İç Savaşı’nda anarşistlerin hikayesini kadınların gözünden anlatır.

Filmin merkezindeki anarşist kadın örgütü Mujeres Libres (Özgür Kadınlar) üyesi militanlar, Barcelona’ya ele geçiren liberter devrim güçlerinden kaçmaya çalışan genç bir rahibe olan Maria’yla garip bir yoldaşlık içine girerler. Boynundaki haçtan ve Bakire Meryem’e olan sevgisinden hiç vazgeçmese de, yavaş yavaş anarşistlerin tarafına geçen bu masum genç kadın, elbette onların bu geri dönüşsüz yenilgisinden sonra adlarını yalnız pejoratif anlamıyla duymuş olması muhtemel izleyiciyi filmin kahramanlarının tarafına çekmek için vardır. Sanki Maria’nın bir kız çocuğundan farksız, cahil gözleriyle gördüğünü biz de görür, kendisinden haberdar olmasak bile yenilgisinin sonuçlarını hâlâ yaşadığımız o savaşla tanışırız: Bir zamanlar işçiler ve kadınlar, rütbelerin, hiyerarşinin olmadığı başka bir düzenin mümkün olabileceğine inanmış, bu uğurda barikatlar kurmuş, savaşmışlardı. Kadınların ve erkeklerin oy hakından fazlasına talip oldukları bir

zaman vardı; insanın kendi kendisini yönetmeye talip olduğu, şimdi yıldızlar kadar uzak görünen bu mücadele bizim geçmişimizin bir parçasıydı.

Aranda’ya göre bu savaş kaybettığımızı mimleyen iki an var: İlki “Zaferden başka hiçbir şey umurumda değil” diyerek zaferin imkanlarını yerle bir eden Durruti’nin disiplinli bir

ordu hayaliyle kadınları cepheden aldığı an. İkincisi de ‘milliyetçi’ Franco’nun çoğu Faslılardan oluşan sömürge askerlerine İspanya’nın evlatlarını kurban ettiği kanlı final. Filmin istismar sinemasına yakınsadığı ve faturayı hızlı bir oryantalizmle sarıklı barbarlar olarak resmettiği Afrika Ordusu’na kestiği o sahnelerde rahatsız edici bir şey vardır. Ama Batı’nın en ilerici olduğu anda bile kendinden olana, söz konusu faşizmin kendisi bile olsa toz konduramama haline aşınayız. Kendinden olmayana ise, en çok ihtiyaç duyduğu anda sahip çıkmadığını çok gördük.

İspanya’nın anarşist kadınları, yakın zamanda en çok Rojava’nın kadınlarına benziyordu. Onların yenilgisi üzerine kurulan, işine gelince demokrasiden de içi boş bir oy hakkını alan Batı’nın, Aranda’nın sarıklı barbarlarının bugünkü karşılığı olan IŞİD’le savaşırken kahramanlaştırdığı, kıyafetleri H&M’in modellerine ilham olan Kürt kadınlarını canı istediğinde unutuvermesinde de şaşılacak bir şey yok. Yine de, en naifinden en karamsarına, kadın mücadelesini konu alan bütün filmler kulağımıza aynı şeyi fısıldıyor: Kadınların tarihi sömürünün ve mücadelenin tarihidir. Tarih bitmeden mücadele de bitmez.

HİLKAT GARİBELERİ

Sinema tarihinin 'lanetli' filmlerinin en meşhurlarından olan “Hilkat Garibeleri” (**Freaks, 1932**), sadece ABD’de değil dünyanın dört bir yanından **abartılı tepkiler** almış, yönetmen **Tod Browning’in** de kariyerinin inişe geçmesine sebep olmuştur.

ÖZELLİKLE 1931’DE ÇEKTİĞİ “DRACULA” (DRACULA) İLE MGM’E BÜYÜK PARA KAZANDIRAN TOD BROWNING, BİR SONRAKİ PROJESİ “HİLKAT GARİBELERİ”YLE SADECE O DÖNEMİN DEĞİL TÜM SINEMA TARİHİNİN EN ÇÜRETKAR

çalışmasına soyunur. Başrollerde, vücutları farklı deformasyonlara sahip gerçek sirk çalışanları oynamaktadır. Siyam ikizlerinden yarım bir adama, kolsuz bir kızdan sakallı bir kadına, minicik kafalı bir cüceye kadar gündelik hayatta zor karşılaşılabilecek farklı insanların bir araya toplandığı film, beş ay süren ‘felaket ön gösterimler’den sonra vizyona girer.

Seyirciyi ‘anormal’ ve ‘istenmeyen’ olarak tanımlanan insanların dünyasına yaklaştıran film, ön gösterimlerde aldığı tepkilerden sonra yaklaşık 26 dakika kesilmiştir. Bunların arasında, kısırlaştırılan Herkül’ün finalde incecik sesiyle şarkı söylediği sahne de vardır.

Bunun yerine ‘mutlu son’vari bir final çekilerek 64 dakikalık yeni bir

versiyon yaratılmıştır. Ancak sonuç değişmez. Seyircinin çoğu kısa haline bile sonuna kadar tahammül edemez, salondan çıkar, izleyenler ise hakaretler yağdırır.

MGM sonunda başına bela olan ve şirketi büyük zarara uğratan filmin haklarını 25 yıllığına dağıtımçı Dwain Esper’a satar. Ve yapıt yıllar boyunca yetişkinlere yönelik özel gösterimlerde seyirciye sunulur.

Sirkte trapezci olarak çalışan güzel Cleopatra’nın, yüklü bir mirasa sahip olacak Hans adlı cüceyle evlenmek istemesini ama aslında Hercules adlı bir başka sirk çalışanıyla ilişki yaşamasını konu alan film, özellikle ‘hilkat garibeleri’nin Cleopatra’ya saldırdıkları sahneler yüzünden makaslanmıştır. Oysa kalan hali de pek yenir yutulur gibi değildir. Örneğin İngiltere’de 1960’ların başlarına kadar 30 küsur yıl yasaklı kalır. Aynı şekilde Finlandiya, İrlanda ve

İtalya’da da sansüre takılır.

1960’larda yeniden fark edilerek üzerine yazılar yazılan ve ‘karşı kültürün kült filmi’ olarak taçlandırılan “Hilkat Garibeleri”, giderek özel gösterimlerde öne çıkmaya başlar. 1994’te ise ABD Ulusal Film Arşivi’ndeki korunaklı yerini alır.

David Bowie’nin “Diamond Dogs” albümündeki aynı adlı şarkısında “Dressed like a priest you was, Tod Browning’s Freak you was!” sözleriyle andığı film, Browning’in çılgın bir projesi olarak 1930’lar için hayli ‘ileride’dir.

İlk hali 90 dakika olan ancak 64 dakikaya indirildikten sonra kesilen parçaların bir daha bulunamadığı yapıt, mevcut haliyle dahi yeterince şoke edici ve şaşırtıcı. 2005 yılında sürpriz olarak ülkemizde DVD’si yayımlanan “Hilkat Garibeleri” henüz TV’lerimizde gösterilebilmiş değil. Uzun yıllar gösterilebileceğini de sanmıyoruz.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

DÜNYAYA DÜŞEN ADAM

69 yaşında hayata veda eden devasa sanatçı **David Bowie**'nin 'uzaylı' olduğuna inanıyorduk, ölmeyeceğine de... Onu bu şekilde görmemizin temel sebeplerinden biri de **Nicolas Roeg** imzalı 1976 yapımı **"Dünyaya Düşen Adam"**daki **(The Man Who Fell To Earth)** Thomas Jerome Newton performansıydı. Bir 'umut' için 'dünyaya düşen' bu uzaylı, yeryüzünün acı gerçekleriyle karşı karşıya kalıyordu. Her hali ve tavrıyla bir 'yabancı' havası taşıyan David Bowie ise Thomas Jerome Newton'ın trajedisini çok daha 'anlamlı' kılıyordu.

WALTER TEVIS'İN 1963'TE, YANİ HENÜZ YAZAR 35 YAŞINDAYKEN YAYIMLANAN ROMANI "DÜNYAYA DÜŞEN ADAM"IN (THE MAN WHO FELL TO EARTH) BİZİ BURALARA KADAR GETİRECEĞİNİ KİM TAHMİN EDEBİLİRDİ Kİ! TÜRKİYE'DEKİ 2014 TARİHLİ BASKISININ KAPAĞINDAKİ DAVID BOWIE'NİN THOMAS JEROME NEWTON performansıyla akıllara kazınan 1976 yapımı Nicolas Roeg başyapıtı, 50 yılı aşkın bir süre önce yazılan bu metni ölümsüzleştiren en temel eser kuşkusuz. Bilimkurgusal altyapısını dramatik derinlikle de destekleyen, vaktiyle bir tür Soğuk Savaş alegorisi olarak da değerlendirilen roman, filmle bambaşka bir boyuta sıçramayı da başarmıştı. Robert Wise'in "Uçan Dairenin Esrarı"yla (The Day The Earth Stood Still) mükemmel bir şekilde açtığı kanalı iyice genişleten film, bir uzaylı aracılığıyla insanoğlunu sanık sandalyesine oturturken, öte yandan da bir aşk hikayesinin gelgitlerine hapsediyordu bizi.

"Dünyaya Düşen Adam", susuzluk nedeniyle yok olmaya yüz tutan gezegeninden, karısı ve iki çocuğunu geride bırakarak yeryüzüne 'düşen' Thomas Jerome Newton'ın (David Bowie) dramına ortak ediyor izleyiciyi. Gelişmiş uzaylı teknolojisinin nimetleriyle hızla zenginleşen ve bir teknoloji imparatorluğu kuran 'yabancı', kem gözlerin dikkatini de üzerine çekiyor haliyle. Rastlantısal bir şekilde karşısına çıkan Mary-Lou (Candy Clark) ise onun 'dünyalı aşkı'

kimliğiyle hikaye içindeki yerini alıyor. Thomas Jerome Newton'ın dünyalılar tarafından kapana kısıtılması ise uzaylının yeryüzü macerasını tam bir kabusla dönüştürüyor. Üzerinde yıllarca sürecektir deneyler yapılıyor, dört duvar arasında geçen 'konforlu hapislik'le umudu elinden alınıyor. Yıllar, çevresindekileri 'yaşlı insanlar topluluğu'na çevirirken, o hep ilk günkü gibi 'genç' kalıyor, varlığıyla insanoğluna meydan okumayı sürdürüyor. Ve geride bıraktığı karısı ve iki çocuğunu hiç unutmuyor...

Bu hikaye, insanoğlunun yaşattığı bir trajedinin ipuçlarını veriyor bize, tıpkı çağlar boyunca yaşatılan gibi. Her fırsatta 'yok etme' içgüdüünü harekete geçiren insan, Thomas Jerome Newton'ın yeryüzünde geçirdiği/geçireceği süreyi de bu içgüdüyle karartıyor. "Burası bizim dünyamız, burada bizim borumuz öter" demeyi alışkanlık haline getirmişiz ya, ona da bunu en acı biçimiyle göstermeyi 'hak' olarak görüyoruz bu hikayede, tıpkı "Uçan Dairenin Esrarı"nda bizi uyarmaya çalışan Klaatu'ya yaptığımız gibi. Filmin başlarında, yüzüğünü (yüzüklerinden birini) sattığı dükkandaki kadının, "20 dolar... Ya alırsın ya da uzarsın" derken gösterdiği 'insanlık', bu hikayenin anahtarı belki de. Faşizmi hayatın her alanına sokmuş insan, tabii ki Thomas Jerome Newton'a torpil geçmeyecek ve 'vahşi güzel'

yüzünü göstermekten sakınmayacaktı!

Thomas Jerome Newton karakteri için David Bowie'nin seçilmiş olmasıysa "Dünyaya Düşen Adam"ın değerini katlayan unsurların başında geliyor kuşkusuz. Bir 'uzaylı' olduğuna inandığımız Bowie, karakteri canlandırırken pek de zorlanmışa benzemiyor çünkü. Her hali ve tavrıyla bir 'yabancı' havası taşıyan sanatçı, hikayenin bütün aşamalarında bu özelliğini sergilemekten geri durmuyor. Thomas Jerome Newton'ın trajedisini çok daha 'anlamlı' kılıyor onun varlığı. Özellikle Mary-Lou ile ilişkisinin boyutunu (ya da boyutsuzluğunu) da bu resim belirliyor, David Bowie'nin 'insan üstülüğü' karar verici makamına oturuyor. Onun karşısındaki/yanındaki insanlara can veren Rip Torn, Candy Clark, Buck Henry, Bernie Casey gibi oyuncular da hikayenin rotası içinde etkili performanslar sergileyip filmi 'tutuyorlar'. Her bir karakterin hayatını değiştiren Thomas Jerome Newton, kendi trajedisini yaşarken onları da bambaşka bir trajedinin göbeğine bırakıyor, ki filmin çatışma duygusunu kışkırtan da bu oluyor temelde.

Bir 'umut' için 'dünyaya düşme' tercihi, Thomas Jerome Newton'ı yeryüzünün acı gerçekleriyle karşı karşıya bırakırken, 'umuda yolculuk' da bir tür 'geceyarısı ekspresi'ne evriliyor hikayede. Kendi cehenneminden kaçarken başka bir cehennemin kapıları açılıyor ardına

kadar, kendi dünyasından çok daha 'vahşi' bir görünümde olan.

"Otomatik Portakal'da (A Clockwork Orange) Alex'e uygulanan 'islah programı'na benzer bir hoyratlığa maruz kalan uzaylı, 'kayışı koparmadan' bu tuzağı atlatıyor belki, ama 'taşına toprağına kurban' bir gezegende olmadığını, burada her türlü 'asimilasyon' hamlesinin geçer akçe gibi görüldüğünü de idrak ediyor. Bir 'öteki' olarak düştüğü yeryüzüne hapsolup teslimiyet bayrağını çekiyor, yapabileceği fazlaca bir şey olmadığından. 'Nazikçe' hırpalanan bedeni ve ruhu yırtılıyor bir süre sonra, yeniden yamanması mümkün olmayacak bir şekilde...

Nicolas Roeg, "Dünyaya Düşen Adam"la kariyerinin zirvelerinden birine ulaşırken, kameramanlıktan gelme olduğunu belgeler bir görüntü hassasiyeti de sergiliyor. Anthony Richmond'ın görüntü çalışması, hem her iki gezegeni hem de 'ortasını' şiirsel bir bütüne kavuşturuyor. Thomas Jerome Newton'ı hedef alan 'cadı avı'ndan geriye kalanlar, bu görüntülerle çok daha çarpıcı bir netliğe erişiyor. Hikayenin politik/sosyolojik işaretlemeleriyle Walter Tevis'in romanını bir tık yukarı taşıyan Paul Mayersberg imzalı senaryoyla yüzümüzü yakıyor, gözlerimizi kör eden bir parlaklığa ulaşıyor. David Bowie ise 'ölümsüzlük'ün nasıl bir şey olduğunu en çok da "Dünyaya Düşen Adam'daki Thomas Jerome Newton performansı ile gösteriyor.

“STARMAN” AİT OLDUĞU YERDE ŞİMDİ

David Bowie gibi insanlar ölmezler... Onlar sadece mekan değiştirirler... Biz ise onların bize kattıklarıyla yaşamaya devam ederiz...

Onun varlığı, müziğin ‘anlatı’sına getirdiği yenilik, bize tasvir ettiği hayat ve onun yol gösterici sanatı **bu dünyayı daha yaşanır bir hale getirdi** ve dünya sürdükçe de getirmeye devam edecek...

90 'LI YILLARA ÇEYREK KALMIŞ; 14-15 YAŞINDA ERGENSİN, KIZGINSIN, EVDE-OKULDA İŞLER ÇOK YOLUNDA DEĞİL, ÖFKELİSİN AMA ÇEKİNGENSİN DE, NE OLMAK İSTEDİĞİN

konusunda hiçbir fikrin de yok, dünyanın en yalnız insanı sensin sanki, okumak/sinemaya gitmek bir yerden sonra yetmiyor, ne okulda mutlusun, ne evde, ne sokakta... Hani böyle ortada kaldığın bir dönem vardır o ergenlik zamanında, tam oradasın... David Bowie’yle tanışmak için en müsait zaman işte tam da bu zaman olsa gerek... Sonra bir kırılma noktası...

Beyoğlu’nda İstiklal Caddesinin sonunda, bahçe içinde (cennet bahçesi sanki) küçücük bir plakçı dükkanında plaklardan kaset kaydı yapan gözlüklü bir ağabey var, adı Murat. (Yıllar sonra aynı gazetede, ‘Gazetepazar’da o müzik yazıları yazarken ben sinema yazacaktım...) Stüdyo İmge okumaya başlamışım ve ilk okuduğum sayıda sadece “Tonight” ve “Never Let Me Down” albümlerini bilip (en zayıf albümleri de denebilir) birkaç şarkısını sevdiğim David Bowie çıkmış karşıma. Sanırım çeviri bir Bowie yazısıydı okuduğum, soluğu plakçada almışım. 1970 tarihli “The Man Who Sold The World” ilk kaydettirdiğim albümü oldu. Kardeşimle paylaştığım küçücük odamda, yatağıma uzandım, kulağımda David Bowie “All The Madmen”i söylüyor. Bowie yıllar sonra intihar edecek olan şizofreni hastası üvey kardeşinin hastanedeki günlerini

anlatıyor, sanki onun ağzından. Zaten kısıtlanmış hissediyorsun, deliliğin sınırlarında dolaştırıyor seni: “Ben burada kalmayı tercih ederim, bütün delilerle birlikte / Üzgün adamlarla perişan olup, orada burada dolaşıp / Onlarla oynamayı tercih ederim, bütün delilerle birlikte”

Sonra “After All” geliyor... Rock müzikte hiç duymadığın vals dokunuşları ve panayır müziğinden esintiler var içinde: Kulağıma fısıldıyor şunları: “Bazı insanlar birlikte yürürler / ve bazıları yalnız ve sessizdirler / Bazıları koşarlar, küçük olanlar emekler / Ama bazıları sessizce oturur, onlar yaşlı çocuklardır, bu kadardır en nihayetinde..” Bana söylüyor sanki, sadece bana...

“İnsanoğlu bir ‘engel’dir, palyaço kadar hüznü / Öyleyse hiçliğe tutun, o seni hiç bırakmaz”... “The Man Who Sold The World”de de tamamlıyor insanoğlunun hiçliğini: “Yalnız ölmeliydik / uzun, çok uzun zaman önce”.. Bunlar nasıl sözler? Bu nasıl bir müzik? Nasıl bir melankoli insanı sarıp sarmalayan... ‘Ben daha doğmamışken, 1970’de beni yakalamış bu adam’ hissiyatı, bir dostla kavuşmak sanki... Sonraki haftalar bütün harçlıklar Bowie plaklarından kaydedilmiş Bowie kasetlerine gitti. Hepsini defalarca dinlendi. Şarkılar ezberlendi. Röportajları okundu, onun işaret ettiği kitaplar, şarkılar, filmler bulundu. David Bowie ruhumu iyileştirdi, sakinleştirdi.

Dünyanın bir sahne olduğunu,

hayatların birer film olduğunu, hepimizin de bu filmlerdeki birer oyuncu olduğumuzu şarkılarında bu kadar çok söyleyip de, bir bukalamun gibi sürekli değişen, karakterler yaratan bu komple sanatçı nasıl olur da benim neredeyse 30 yıl, onu en başından dinleyenlerin 50 yıllık bir zamandır kalbine dokunabildi? Bu kadar oyunculuğun, hikayenin içinde nasıl bu kadar ‘hakiki’ kalabildi? O farklı sesiyle, daha İngilizceye o kadar da hakim olmadan, o kadar şaşkın, o kadar tecrübesiz, yalnız ve mutsuz bir çocuğun kulağına ‘korkma yanındayım, cesur ol’ diyen bir adamdı bu adam. İnsana babası yapmıyor bu zamanda böyle bir şeyi neredeyse...

SONRALARI BOWIE NEDEN UZAY İMGESİYLE BU KADAR UĞRAŞIYOR DİYE ÇOK DÜŞÜNDÜM ONU DİNLEDİKÇE. “SPACE ODDITY” İLE BAŞLAYAN KENDİSİNİ UZAYA BIRAKAN ASTRONOT MAJOR (BİNBAŞI) TOM’UN hikayesini “Ashes to Ashes”ta sürdürür. Dünyaya düşen bir uzaylının, Ziggy Stardust’ın sonu hüzünlü hikayesini bir sene içinde bitirir ama Bowie’nin yıldızlararası yolculuğu kariyeri boyunca devam eder. “Starman”, “Fantastic Voyage”, “Dünyaya Düşen Adam” (The Man Who Fell The Earth) sinema filmi (sanki uyarlandığı romanı Walter Tevis onun için yazmış!), “Hello Spaceboy” ve sonunda da 2016’da “Blackstar” ile büyük uzay yolculuğunu tamamladı. Aslında meselesi, insanın

içindeki uzaydı. Bizi içimizdeki uzayla tanıştırdı. Onu iyi dinleyenleri içlerindeki gizli kuytularını keşfetmeye çıkarttı.

AVRUPALI DİNLEYECİLERİ İSE BUNA EK OLARAK BOWIE'NİN AYNEN VAADETTİĞİ GİBİ BİR EĞLENCELİ YOLCULUK YAŞAMIŞTI. BİZİM GİBİ ÜLKELERDE BOWIE HAYRANLIĞININ İÇİNDE BU KAFASI DUMANLI eğlencenin, 'glam rock'ın renkli dünyasının, Berlin barlarındaki gibi kalabalık eğlencelerin filan yeri pek azdır. Bizim gazeteler Bowie ile ilgili haberlerde kendisine "hötöröf" diye hitap etmektedirler hatta! Yani kibarca 'ibne'! Bowie'nin Ziggy Stardust'ından haberleri yoktu, zaten olsa da büyüklerimizin prim vereceği bir şey değildi böyle şeyler... Anca görüntüsüne bakıp 'ne kadın ne erkek olması'yla dalga geçilirdi.

Oysa o dünyadaki bu keşmekeşten sıkılmış, Mars'ta hayat olup olmadığını merak eden fare saçlı kızları (Life on Mars), dünyaya gelmenin büyük talihsizlik olduğunu düşünen, hep aynı arabayla kaza yapan oğlanları (Always Crashing In The Same Car) teselli eder. Bazen kendini bir uzaylı gibi hissetmenin şiirini yazar... Yalnızlığın müziğini besteler. Şarkıları kafanızda canlandırabileceğiniz dramatik imgelerle doludur.

"Fantastic Voyage"da usulca şunu söyler Bowie: "Başkalarının depresyonuyla yaşamayı öğreniyoruz / Ve ben başkalarının depresyonu ile yaşamak istemiyorum", giderek bir çılgına dönüşen "Heroes"u dinlerken başkalarının depresyonundan bir gün kurtulacağımıza inandık fare saçlı kızlar ve hep aynı arabada kaza yapan oğlanlar

olarak. Tuhaf bir şekilde, kendisinin içinde başka 'ben'ler taşıyıp bunlarla ne yapacağını bilemeyenlere binlerce kilometre öteden ulaşmayı başaran sanatçılardan biriydi Bowie. Bunu sadece şarkı sözleriyle değil, rock müziğe çok bağımlı kalmadan yaptığı bestelerle de gösterdi. Melankoli duygusunu sadece bildiğimiz, alıştığımız melodik yapılar da değil o yapıların arasında kalan 'boşluk'larda da deneysel karışımlar yaparak yakaladı. Cazla, elektronik müzikle, 'drum n bass'la, funk'la doldurdu. İnterneti en verimli kullanan oydu, tuhaf bir video oyununa müzik ve seslendirme yaptı (Omikron), çok istediği gibi bir sonuca ulaşmasa da bir rock grubu kurdu (Tin Machine), çocuklar için "Peter And The Wolf"u seslendirdiği bir plak bile yaptı... Sayısız müzisyene, yazara, şaire ve filme

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Bowie'nin Ziggy Stardust kostümleri yakın arkadaşı tarafından tasarlamış.

Ziggy Stardust karakterini yaratırken Kubrick'in "Otomatik Portakal" atmosferinden etkilendiğini söyledi Bowie.

Bowie'nin ölmeden önceki son fotoğraf çekiminden bir kare...

Usta yönetmen Nagisa Oshima'nın usta işi filmi "İyi Noeller Mr. Lawrence" (Merry Christmas, Mr. Lawrence)

ilham oldu. Ne zaman bir filmde rastlasam melodisine bir sırrım açığa çıkmış gibi olurum hâlâ yıllardır. Nasıl da yakışır bazı filmlere Bowie... Mesela "Space Oddity", "Walter Mitty'nin Gizli Yaşamı"nda hayal ettiği başka bir hayata son anda cesaretle atlamaya karar veren Walter'a eşlik eder. "Seven"ı "Heart's Filthy Lesson" ile "Amerikan Sapığı"nı da "Something In The Air" ile kapatırız. Bu tekinsiz şarkılar iki filmin de hastalıklı hücrelerini deşifre ederek salondan ayrılmamızı sağlar. Dünyası Bowie'ye en yakın olan yönetmenler listesinin belki de başında olan David Lynch'in "Ateşle Benimle Yürür"ünde (Fire Walk With Me) iki dünya arasında kalmış bir ajan rolünde küçücük de olsa görünür ama esas Lynch'in "Kayıp Otoban"ına (Lost Highway) "I'm Deranged" ile müthiş bir karizma katar... "Francis Ha" ile sokaklarda "Modern Love" ile koşarız, "Marşlı'nın (The Martian) yalnız astronotuyla "Starman" eşliğinde süzülürüz Mars gezegeninde...

SİNEMADA DA EPEY FİLMİ VARDIR AMA PERDEDE EN ÇOK DA "DÜNYAYA DÜŞEN ADAM" (THE MAN WHO FELL THE EARTH), "İYİ NOELLER MR. LAWRENCE" (MERRY CHRISTMAS MR. LAWRENCE), "LABİRENT" (The Labyrinth) ve "Açlık"taki (The Hunger) performanslarıyla hatırlanır...

David Bowie'nin öldüğü gün saatlerce ağladım... Michael Jackson'da da üzülmüş, bir parça ağlamıştım, ama klişe ifadeyle 'çocukluğumdan bir parça daha gitti' üzüntüsüydü o. Bowie'nin gidişinde hıçkır hıçkır ağlamamın sebebi onsuz günlerime geri dönme, yalnız kalma korkusuydu belki de. Ama şimdi elimde bir tomar CD, bir sürü kitap, filmler ve beraber onun müziklerini dinleyip kliplerini izlediğim bir oğlum var.

Bir sene önceden bildiği ölümüne hazırlık yaparken "Blackstar" ve "Lazarus" gibi son derece anlamlı sözler ve kliplerle donattığı 7 şarkılık bir albümle veda etti bize. Bana. Ruhumu temize çeken, beni sakinleştiren, bütün bu hoyratlığın ortasında insan olmayı çekilir kulan kahramanlarımdan biri olan David Bowie... Sana çok teşekkür ederim dostum, kendi Major Tom'umla beni barıştırdığın için... Ve teşekkürler son şarkında "Buraya yukarı bak, ben cennetteyim" diyorsun ya sakince, hâlâ teselli ediyorsun beni artık ait olduğun gökyüzünden...

Hasan Cömert, Evrim Kaya ve Şenay Aydemir'le

ON SEANSI

her cuma
saat: 22.00'de

www.hayattv.net

/hayat_tv

posta@hayattv.net

Frekans Bilgilerimiz: Türksat 3A, Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

milyonerlerin değil, milyonların televizyonu

hayat
televizyonu

2016 OSCAR BAHİSLERİ AÇILMIŞTIR

Oscar ödülllerinin eskisi kadar büyük bir heyecan yarattığını söylemek zor. İddialı birçok filmin dünya galasını yaptığı **Toronto Film Festivali'yle** başlayan ödül sezonu, son yıllarda beş aya yayılan uzun bir maratona dönüştü. Oscar öncesi verilen birçok önemli ödül **Oscar'a kimin aday olacağını** çok önceden tahmin etmemize imkân tanıyor.

ELEŞTİRMENLERİN ÖVGÜLERE BOĞDUĞU VE BİRCOK ELEŞTİRMEN BİRLİĞİNDEN ÖDÜLLERLE DÖNEN "SPOTLIGHT", SEKTÖR ÖDÜLLERİNDE BEKLENENİN ALTINDA PERFORMANS GÖSTERMESİNİN ARDINDAN

Altın Küre'lerden de eli boş dönmüştü. Aylar önce Oscar'ın favorisi olarak gösterilen "Spotlight"ın son birkaç haftadaki performansı filmin gücünü kaybettiğine dair işaretler olarak algılanıyordu. En İyi Film, En İyi Yönetmen ve En İyi Özgün Senaryo dallarının yanında En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu (Mark Ruffalo) ve En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu (Rachel McAdams) dallarında da ödüle aday gösterilen yapım bu beş kategorinin yanına En İyi Kurgu adaylığını da ekleyerek toplamda altı dalda Oscar'a aday gösterildi ve beklenenin üzerinde bir performans ortaya koydu. Birkaç gün önce büyük ödül için favori olarak gösterilmemeye başlanan "Spotlight"ın kazandığı adaylıklarla yarışa geri döndüğünü söyleyebiliriz.

Yine beklenenin üzerinde Oscar adaylığı kazanan bir başka yapım geçen senenin Oscar galibi "Birdman"ın yönetmeni Alejandro González Iñárritu'nun imzasını taşıyan "Diriliş" (The Revenant) oldu. 12 dalda Oscar'a aday olan yapım eğer Altın Küre'lerdeki gibi bir performans sergilerse, Alejandro González Iñárritu'yu John Ford ve Joseph L. Mankiewicz'in ardından üst üste iki yıl En İyi Yönetmen Oscar'ı kazanan ilk yönetmen yapabilir. Tom Hardy'ye

sürpriz bir Yardımcı Erkek Oyuncu adaylığı da getiren "Diriliş"ın Yapım Tasarımı, Kostüm Tasarımı ve Görsel Efekt gibi kategorilerde beklenmedik adaylıklar kazanması filmin Akademi'nin her branşından destek gördüğüne dair bir işaret. Leonardo DiCaprio'ya hasret kaldığı Oscar heykelciğini kavuşturması beklenen "Diriliş", "Spotlight" ile En İyi Film Oscar'ının en büyük favorisi.

GÜNÜN BİR DİĞER KAZANANI İSE "MAD MAX: FURY ROAD" OLDU. AKSIYON SINEMASINI YENİDEN TANIMLAYAN VE HERKESİ KENDİNE HAYRAN BIRAKAN "MAD MAX"IN GEÇEN YIL BU ZAMANLAR

En İyi Film ve En İyi Yönetmen dâhil 10 dalda Oscar'a aday olacağı söylene büyük ihtimal herkes güler geçirdi. Akademi'nin hiç de yüz vermeyeceği türde bir film olan "Mad Max"ın muhafazakâr Akademi üyelerinden bu kadar adaylık koparmış olmasını büyük bir başarı olarak görmek lazım. Yapım Tasarımı ve Kurgu gibi birçok dalda ödülün favorisi olarak görülen yapımin George Miller'a En İyi Yönetmen Oscar'ını getirmesi işten bile değil.

Adaylıklar açıklanmadan önce En İyi Yönetmen Oscar'ının favorileri arasında gösterilen Ridley Scott'ın adaylık kazanamaması günün en büyük sürprizlerinden biriydi. "Marşlı'nın (The Martian), En İyi Film ve En İyi Erkek Oyuncu dâhil yedi dalda adaylık kazansa da

yönetmen kategorisinde es geçilmesi filmin büyük ödül için sürpriz yapamayacağını da göstermiş oldu. Lenny Abrahamson'un "Gizli Dünya" (Room) filmi ile En İyi Yönetmen'e aday olması Scott'ın aday olamaması kadar şaşkınlık yarattı. Oscar öncesi hiçbir ödülde adı geçmeyen Abrahamson, bu ödül sezonunda ilk defa Akademi Ödülleri'nde bu kategoride aday gösterildi. En İyi Kadın Oyuncu Oscar'ının tek favorisi olarak gösterilen Brie Larson'ın yanında Uyarlama Senaryo dalında da adaylık kazanan yapımin günün en büyük kazananı olduğunu söylemek mümkün. Düşük bir bütçeyle çekilen ve gişede sadece birkaç milyon dolar hasılat elde eden filmin Oscar adaylıkları sonrası daha geniş bir izleyici kitlesine ulaşması bekleniyor.

GEÇEN HAFTA TÜRKİYE'DE VİZYONA GİREN "BÜYÜK AÇIK" (THE BIG SHORT) DA BU YILKI EN GÜÇLÜ ADAYLARDAN BİRİ. FİLM VE YÖNETMEN KATEGORİLERİNİN YANINDAN YARDIMCI ERKEK Oyuncu (Christian Bale), Uyarlama Senaryo ve Kurgu dallarında adaylık kazanan filmin En İyi Film Oscar'ı için sürpriz yapabileceğini düşünen bir grup bahisçi olduğunu not düşelim.

En İyi Film adayları arasında yer alan Steven Spielberg imzalı Soğuk Savaş gerilimi "Casuslar Köprüsü" de (Bridge Of Spies) beklenen adaylıkları kazandı. Yardımcı Erkek Oyuncu dalı dışında hemen

hiçbir kategoride iddiası olmayan “Casuslar Köprüsü”nün klasik bir Akademi filmi olarak pas geçilmemesi şaşırtmadı. Fakat Spielberg’ün ilginç bir rekora imza attığını belirtelim. Toplamda 127 adaylıkla filmleri Oscar’a en fazla aday olan yönetmen William Wyler, tahtını Spielberg’e kaptırdı. “Casuslar Köprüsü”nün bu yılki altı adaylığıyla Spielberg filmleri toplamda 128 dalda Oscar adaylığı kazanmış oldu ve Spielberg, filmleri Oscar’a en fazla aday olan yönetmen ünvanını kazanmış oldu.

Sekiz filmlik listede bağımsız yapım “Brooklyn”ın En İyi Film adaylığı kazanmasını da küçük bir sürpriz olarak görmek mümkün. En İyi Film’in yanında

Nick Hornby’ye En İyi Uyarlama Senaryo, Saoirse Ronan’a ise En İyi Kadın Oyuncu dallarında Oscar adaylığı kazandıran “Brooklyn” yılın dikkat çeken bağımsız filmlerinden biri olduğunu gösterdi.

A DAYLARIN YANINDA ADAY OLMAYANLARIN DA ÇOK KONUSULDUĞU BİR SENE OLDU. TODD HAYNES’İN CANNES’DA YARIŞAN, NEW YORK FİLM ELEŞTİRMENLERİ’NDEN EN İYİ FİLM DAHİL BEŞ dalda ödül kazanan “Carol”i eleştirmenlerden tam destek görse de sektörden aynı desteği göremedi. “Carol”ın oyunculuk ve senaryo kategorileri dahil altı dalda adaylık kazanmasına rağmen En İyi Film ve En İyi Yönetmen kategorilerinde

dışarıda bırakılmasının, yıllar sonra Akademi’nin verdiği utanç verici kararlardan biri olarak anılacağını söyleyebiliriz. Carol’ın yanında “Steve Jobs” ve “The Hateful Eight”in de beklenen kategorilerde adaylık çıkaramaması şaşırttı. Daha önce “Sosyal Ağ” (The Social Network) ile Oscar kazanan ve bu yıl Altın Kürelerde En İyi Senaryo ödülünü alan Aaron Sorkin ile Özgün Senaryo dalında Oscar’a iki kere ulaşan Quentin Tarantino’nun bu sefer adaylık alamaması günün sürprizlerindi.

Aday olamayanların yanında yıllardır adaylık kazanan fakat bir türlü ödüle uzanamayan iki isim adaylık listesinde

ESRAR PERDESİ

TORN CURTAIN (1966)

Stallone favori. Eğer alırsa aynı karakterle iki Oscar almış olacak kendisi...

"Casuslar Köprüsü"nün garantisi Oscar'ı "En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu" gibi görünüyor...

"Steve Jobs"ın En İyi Uyarlama Senaryo dalında aday olamaması sürpriz oldu..

Artık milli mesele haline dönüşen Leonardo DiCaprio'nun Oscar'a bu sefer uzanması bekleniyor...

dikkat çekiyor. Hollywood'un belki de yaşayan en iyi görüntü yönetmeni Roger Deakins "Sicario" ile 13. defa Oscar'a aday gösterildi. Efsanevi görüntü yönetmenin artık bu yıl ödüle kavuşması bekleniyor. 13. adaylığını kazanan fakat bir türlü Oscar'a erişemeyen bir diğer isim ise Hollywood'un en önemli müzisyenlerinden Thomas Newman. Newman'ın bu sene En İyi Özgün Müzik Oscar'ını bu sefer bir efsaneye, Ennio Morricone'ye kaptırması bekleniyor.

MORRICONE'NİN YANINDA BİR BAŞKA USTAYI ANMADAN GEÇMEK OLMAZ. "STAR WARS: GÜÇ UYANIYOR" İLE 50. OSCAR ADAYLIĞINI KAZANAN JOHN WILLIAMS, WALT DISNEY'DEN SONRA EN fazla Oscar adaylığı alan sanatçı ünvanını korumaya devam ediyor. Günümüzün belki de en büyük film yıldızı Jennifer Lawrence ise 25 yaşında dördüncü Oscar adaylığını kazanarak dört Oscar adaylığı kazanan en genç oyuncu rekorunu Kate Winslet'in elinden aldı. Kadın Oyuncu dalında günün en güzel sürprizlerinden biri de gerçekleşti. "45 Yıl" (45 Years) ile adaylık kazanan efsanevi oyuncu Charlotte Rampling, 69 yaşında ilk Oscar adaylığına kavuşmuş oldu. Sylvester Stallone ise 39 yıl sonra yeniden canlandığı Rocky Balboa karakteriyle Yardımcı Erkek Oyuncu dalında ödüle aday gösterilirken, aynı karakteri canlandırarak ikinci defa Oscar adaylığı kazanan az sayıdaki oyuncudan biri oldu. Yıllardır Ahududu Ödülleri'yle adı zikredilen Stallone'nin Yardımcı Erkek Oyuncu Oscar'ının en büyük favorisi olduğunu görmek de bu yılki Oscar'ların en şaşırtıcı hadiselerinden biri olsa gerek.

YABANCI DİLDE FİLM DALINDA İSE ŞAŞIRTMAYAN BİR ADAY LİSTESİ ORTAYA ÇIKTI. OSCAR'IN FAVORİSİ OLARAK GÖSTERİLEN "SAUL'UN OĞLU" (SAUL FIA) YANINDA GEÇTİĞİMİZ YIL FESTİVALDE İZLEME şansına eriştiğimiz "Theeb", Danimarka'nın çok konuşulan adayı "A War" ve geçtiğimiz yıl Cannes'da gösterilen "Embrace Of The Serpent" adaylık kazandı. Türkiye'de geçen ve Türkiyeli oyuncuların yer aldığı Deniz Gamze Ergüven'in ilk uzun metrajı "Mustang" ise Fransa adına Oscar'a aday oldu. Böylece 2016, Türkiye sinemasının Oscar'a en çok yaklaştığı yıl olarak sinema tarihimize geçmiş oldu.

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

TOZ

304. sayımızda gene bu sayfada yer verdiğimiz, **İngiliz** sinemacılar **Ben Ockrent** ve **Jake Russell**'ın birlikte yazıp yönettikleri **“Toz”**u (Dust), büyük aktör **Alan Rickman**'ın ardından bir kez daha hatırlıyoruz... Toprağı bol olsun...

ORJİNAL ADI Dust
YÖNETMENLER Ben Ockrent,
Jake Russell
YAPIM 2013 İngiltere
SÜRE 8 dk.

KISA FİLM DÜNYASINDA SIK SIK GÜZEL SÜRPRİZLER ÇIKIYOR KARŞIMIZA, HIÇ BEKLEMEDİĞİMİZ ANLARA. İNGİLİZ SINEMACILAR Ben Ockrent ve Jake Russell'ın birlikte yazıp yönettikleri 2013 yapımı “Toz” (Dust) da bu güzel sürprizlerden biri kimliğiyle kapımızı çaldı günün birinde. İkisinin bu filmden sonra çıktıkları, henüz seyretmediğimiz “Değişim Rüzgarları” (Winds Of Change) adlı bir kısılar daha varmış. “Toz”u izlediğimizde ister istemez şu soru takılıyor kafamıza: “Uzun metraja ne zaman geçeceksiniz?”

Yedi buçuk dakikalık “Toz”, üç kişilik bir film. Alan Rickman ve Jodie Whittaker gibi iki önemli ismin yamacında küçük oyuncu Lola Albert da üzerine düşeni fazlasıyla yapıyor, büyüklerin altında ezilmiyor. Hikaye, okul çıkışında annesinin gelmesini bekleyen küçük bir kız çocuğuyla açılıyor. Ama onu gözetleyen bir adam olduğunu görüyoruz sonra. Ardından anne geliyor ve yürüyerek evlerine

gidiyor anne-kız, adam da peşlerinde tabii. Adamın onları neden takip ettiğine dair hiçbir fikrimiz yok. Akşam olup da hava karardığında, adam gizlice eve giriyor ve kapıları yoklamaya başlıyor. Gerilimin iyice yükseldiği ansa, adamın küçük kızın odasına girmesiyle yaşanıyor. Bu esnada anne de banyoda ve olanlardan habersiz. Uyuyan kıza yaklaşan adam, onu kucaklayıp bağrına basıyor önce, sonra da yastığının altındaki ‘diş’i alıyor...

Muhtemelen bundan sonrasını tahmin etmişsinizdir, ama keyfinizi iyice kaçırmadan keselim hikayeyi burada ve yönetmenlerin yarattığı atmosfere geçelim. Ben Ockrent ve Jake Russell, “Toz”da yedi buçuk dakika boyunca ilgiyi ayakta tutan bir atmosfer yaratma becerisine sahip olduklarını gösteriyorlar. Gerilimli bir ton yakaladıkları gibi, bu fikri ters köşeye yatıracak formüle de sahipler...

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

1- Galiba gerçekten dünyamıza düştü!

Bazı insanlar vardır, rasyonel olmasa da onların ölmeyeceğini düşünürsünüz; David Bowie öyle insanlardan biriydi. Hâlâ insanın inanası gelmiyor. Müzik kariyerinin yanı sıra sinema dünyasında da ayrıksı bir yanı vardı. Sinema ve Bowie deyince de ilk olarak Nicolas Roeg'in bilimkurgu klasığı "Dünyaya Düşen Adam"ın (The Man Who Fell To Earth) akla gelmesi şaşırtıcı değil. Belki de o gerçekten dünyaya düşen bir adamdı. Kendi boyutuna geri döndü. Ondan ölmesine şaşıırıyoruz işte!

2- Bir o kadar da dünyalı

Ama onun 'Dünyaya Düşen Adam' olduğu kadar dünyalı olduğunu da Japon yönetmen Nagisa Ōshima'nın "Furyo"sunda (Merry Christmas Mr. Lawrence) gördük. Gerçeklere dayanan 2. Dünya Savaşı filminde sinemadaki en iyi performanslarından birini ortaya koyarken insana dair iyi-kötü ne varsa ortaya koyuyordu.

3- Bazen de vampir oldu

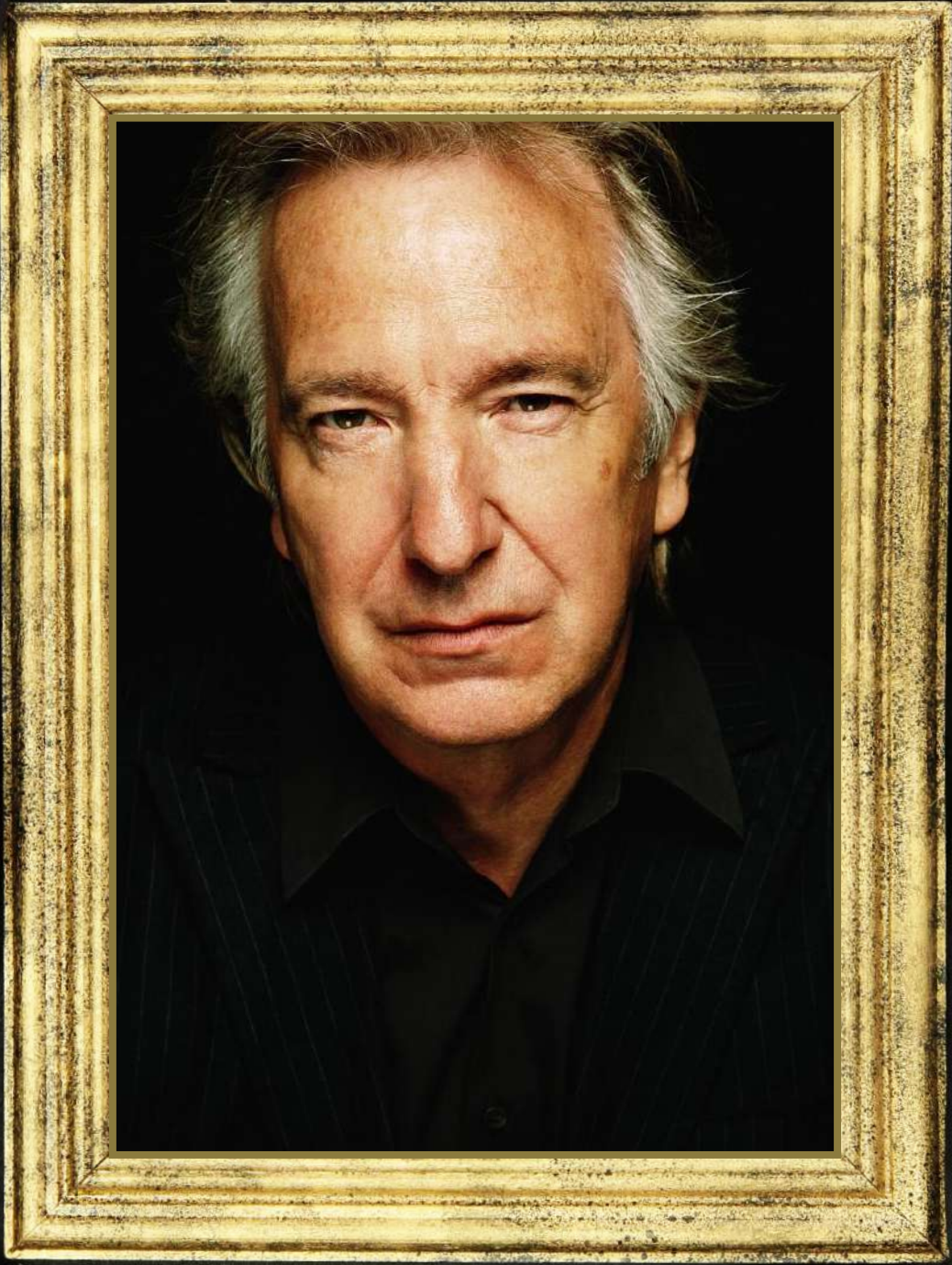
Rahmetli Tony Scott'ın ilk filmi "Açlık"ta (The Hunger) bu sefer fantastik dünyadan seslenmişti bize, yaşlanan bir vampir olarak. Martin Scorsese'nin "Günaha Son Çağrı" (The Last Temptation Of Christ) ile David Lynch'in "İkiz Tepeler: Ateş Benimle Yürür" (Twin Peaks: Fire Walk With Me) filmlerine varlığı ile renk katmıştı.

4- Sinemadan bir David Bowie geçti!

"Basquiat"nın Andy Warhol'u, "Prestij'in (The Prestige) Nikola Tesla'sı, ama "Zoolander" ile "Sallan Yuvarlan"ın (Bandslam) bizahiti David Bowie'si... Bu dünyadan iflah olmaz bir ayrıksı sanatçı, müzisyen geçti ama sinemadan da gerçekten bir David Bowie geçti.

5- Hiç ölür mü?

Twitter'da gördüm. Müzisyen Kızılçay, David Bowie'ye hediye olarak Yaşar Kemal'in "İnce Memed" romanını götürmüş, o da "Okudum ben onu" demiş. Meğer Yaşar Kemal'in "İnce Memed"iyle Jack Kerouac'ın "Yolda"sı onun başucu kitapları arasındaymış. Eee, güzel insanlar bir yerlerde buluşuyor işte. Turgut Uyar demiş ya "Cemal Süreya hiç ölür mü?" diye, biz de ondan ödünç alalım ifadeyi ve "David Bowie ve o güzel insanlar hiç ölür mü?" diyelim...

SAYGIYLA ANIYORUZ...

ALAN RICKMAN

1946 - 2016

“SANAT HAKKINDA KONUŞMAK, MİMARİ HAKKINDA DANS ETMEYE BENZER.”

David Bowie